

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי
תביעות תל אביב

נגד

הנאשם

אליהו בקל (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רוי גבריאלי
סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ובאינומים, ומזכה אותו מביצועה של עבירת אינומים נגד אביה של בת הזוג, נוכח נסיגת התביעה מן האישום השני, בהתאם להמלצת בית המשפט.

כתב האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם, אליהו בקל (להלן: בקל, או הנאשם), הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) לפי סעיף 382 (2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), ואינומים לפי סעיף 192 לחוק (2) עבירות).
2. על פי עובדות כתב האישום, בחלקו הכללי, המתלוננת רעות ראובן¹ (להלן: רעות, או המתלוננת), והנאשם היו בני זוג שהתגרשו, ולהם ילד משותף, קטין.

האישום הראשון מספר כי בתאריך 23.10.2019, בשעה 17:30 לערך, נסעה המתלוננת ברכבה (להלן: הרכב) בסמוך לשדרות העצמאות 67 בבת ים, "כשלפתע הגיח הנאשם לרכבה, פתח את דלת הנוסע שליד הנהג, נכנס אל הרכב והתיישב במושב". באותן הנסיבות - "עצר הנאשם את

¹ בכתב האישום נכתב רעות **בקל**, שמה הקודם של המתלוננת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

הרכב באמצעות ידית ההילוכים" ואיים על המתלוננת בכך שאמר לה: "סעי סעי תני גז, אני אהרוג אותך, תסעי סעי תני גז אל תשחקי"; כתב האישום מתאר עוד, כי המתלוננת השיבה לנאשם כי "אינה יכולה", ובמקביל קראה לעזרת אביה, עמו שוחחה בדיוק בטלפון באותה העת ממש.

"בהמשך לכך", כך כתב האישום, תפס הנאשם בחוזקה בשערות ראשה ובידיה של המתלוננת, "הכה בה במכות אגרופ, והורה לה לנסוע ברכב"; באותן הנסיבות, "שלף הנאשם מכונת תספורת (גילוח)... משך את שערות ראשה בחוזקה לאחור, הרים את ראשה, ניסה לגלח את שערות ראשה באמצעות המכונה, וגילח את שערותיה בגבה מעל עין שמאל; בכך גרם לה לשריטה מדממת בעפעף".

בתגובה, פתחה המתלוננת את דלת הרכב "וזהרה לעזרת עוברי אורח, אשר חילצו אותה מאחיזת הנאשם בשערותיה"; המתלוננת הצליחה לצאת מהרכב, ואזי נמלט הנאשם מהמקום, כך על פי כתב האישום.

האישום השני מספר, כי כשבוע עובר לאירוע התקיפה דלעיל, הגיע הנאשם למקום עבודתו של אביה של המתלוננת, וביקש ממנו לראות את הבן הקטין, המשותף לו ולמתלוננת. באותן הנסיבות - על פי כתב האישום - "הביע הנאשם חשש כי באם יפגוש בקטין, המתלוננת ואמה יזמינו לו משטרה, ואיים על אבי המתלוננת בכך שאמר לו 'אני אפוצץ אותך'".

3. בישיבת יום 28.7.2021, בתום פרשת התביעה ולנוכח הראיות שהוצגו, הצהירה המאשימה כי היא מקבלת את המלצת בית המשפט לסגת מן האישום השני, ובהתאם לא תבקש מבית המשפט להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת האיומים המיוחסת לו במסגרת האישום השני.

אני מורה איפוא על זיכוי של בקל מביצוע עבירת האיומים מושא האישום השני.

4. בדיון שהתקיים ביום 10.8.2020 כפר הנאשם, באמצעות באת כוחו, עו"ד רוי גבריאלי, במיוחס לו בכתב האישום; כך נמסר על ידי ההגנה: "לגבי העובדה שמדובר בבני זוג גרושים ויש להם ילד משותף אני מאשרת. לגבי אישום 1 – הנאשם כופר ויש לו טענת אליבי. **הטענת אליבי נמסרה בשלב מוקדם**², כך אני משיבה לשאלת בית המשפט. לשאלת בית המשפט **אני מסרבת למסור למי נמסרה הטענה**. האליבי חל על כל האישום הראשון, לא היה ולא נברא...".

5. בדיון שהתקיים ביום 30.12.2020 הזהיר בית המשפט את ההגנה, כי אם בכוונה לטעון טענת "במקום אחר הייתי" (אליבי) היה עליה לעשות כן בהזדמנות הראשונה, או אפילו עתה (באותו הדיון), אחרת תהא רשאית לעשות כן בהמשך, אך רק ברשות בית המשפט.

² כל הדגשה בהכרעת הדין, בציטוטים או בכלל, היא שלי, אלא אם נאמר אחרת – ש.ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לנוכח אזהרת בית המשפט, נמלכה ההגנה בדעתה וכך אמרה: "שמעתי את בית המשפט ועל כן אני מוכנה ומזומנה לתקן את המענה שלי לכתב האישום וכן לפרט את טענות האליבי שלנו. **הטענה היא שהנאשם היה בעבודה** (להלן: האליבי – ש.ב.). כפי שהוא הציג בהליך המעצר והענין נדרש לבדיקה ע"י שופטת המעצרים והתביעה סירבה. מקום העבודה ברחוב לבנדה 32 שם עובד במחסן".

המשפט

6. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת עצמה, אביה פנחס ראובן (להלן: ראובן), ועד ראיה עובר אורח, דוד ועקנין (להלן: ועקנין). בנוסף העידו מטעם התביעה השוטרים סמי יהושפט, גיל אלון, עדי גלוסקא, בני משולם, ודניס אייבנמן. התביעה הגישה מוצגים מטעמה שסומנו ת/1 – ת/32.

7. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם, וכן העידו אסף פרג', אברהם בכר, דוד בן שבת, וחנן בן שבת. ההגנה הגישה אף היא מוצגים מטעמה, שסומנו נ/1 – נ/13.

סיכומי הצדדים

סיכומי התביעה

8. התביעה ביקשה מבית המשפט בסיכומיה, שהוגשו בכתב, להורות על הרשעתו של הנאשם במיוחס לו באישום הראשון.

התביעה טענה כי לא היתה מחלוקת של ממש בין הצדדים ביחס לכך שהמתלוננת אכן אוימה והותקפה, כמתואר בכתב האישום, אלא שהפלוגתא נסובה, לשיטתה, רק ביחס לזהות התוקף. התביעה הפנתה את בית המשפט אל ראיות שהיה בהן, לטעמה, כדי להצביע על כך שהנאשם הוא שביצע את העבירות נשוא כתב האישום, ולא אחר.

התביעה הפנתה את בית המשפט, בין היתר, אל זיהויה של המתלוננת את בקל, באופן וודאי, כמי שתקף אותה. עוד הפנתה התביעה לשיחה בין המתלוננת לאביה במהלך התקיפה, אשר הוקלטה על ידו, שם נשמע – לשיטתה – קול דומה מאוד לזה של הנאשם. בנוסף הפנתה התביעה את בית המשפט לעדות האב, שסיפר אודות הבהלה שאחזה בו במהלך השיחה. התביעה הדגישה כי גם במהלך השיחה אמרה המתלוננת לאביה שהתוקף הוא הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

9. עוד עמדה התביעה על מצבה הנפשי הקשה של רעות מיד לאחר הארוע מושא כתב האישום, כפי שתועד במצלמות הגוף של השוטרים, וכן לעדותו של עד ראיה אובייקטיבי, דוד ועקנין, אשר אף הוא היה עד למצבה הנפשי של המתלוננת.

התביעה ביקשה לדחות את טענת האליבי שהעלה הנאשם, בהיותה כבושה ללא הסבר סביר לכך, וכן לנוכח העובדה שממילא לא הוכחה, לשיטתה. התביעה טענה כי 11/1, הוא - "דוח סיכום חודשי לעובד" (להלן: הדוח), שהתייחס, לשיטת ההגנה, להחתמת טביעת אצבעו של בקל בשעון הנוכחות במקום עבודתו בעת האירוע – אינו מסמך קביל, או לכל הפחות – יש לייחס לו משקל ראייתי אפסי.

נימוקי התביעה: הדוח הוגש לבית המשפט שלא באמצעות עורכו, על כל המשמעויות המשפטיות הנלוות לכך, ובעיקר - מניעת האפשרות מהתביעה לחקור בחקירה נגדית את עורכו, ובכך להוציא את האמת אל האור. התביעה הוסיפה עוד, כי אף מתוכן הדוח לא עלתה כל אינדיקציה לכך שהמדובר בחתימת נוכחות על ידי **טביעת אצבע** דווקא, כטענת הנאשם.

בהמשך, ביקשה התביעה מבית המשפט שלא לקבל את עדותם של עדי ההגנה (פרט לעד פרג'), וטענה כי הם ניסו "לגונן על הנאשם" בכל מאודם, בהיותו קרוב משפחתם או חברים.

התביעה הטעימה, כי בכל מקרה - "ברור כי הנאשם היה יכול לצאת את המקום (מקום עבודתו הנטען – ש.ב), ללכת לתקוף את המתלוננת ולשוב למקום בשעה 15:18, להחתים בכל דרך שהיא את שעון הנוכחות..."

התובע ביקש מבית המשפט שלא ליתן אמון בגרסתו של בקל, הצביע על סתירות בעדותו, והפנה לכך שהלה שתק בחקירותיו במשטרה, ולא "זעק" - בהזדמנות הראשונה - את טענת האליבי מטעמו.

10. מנגד, ההגנה בסיכומיה, שהוגשו בכתב אף הם, ביקשה מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם, ולשיטתה - נוכח חזרתה של התביעה מבקשתה להרשיע את בקל באישום השני "מתחייב זיכוי של הנאשם גם מהאישום הראשון" (כן, כך במקור - ש.ב.).

11. ההגנה טענה כי "בחינת עדותה של המתלוננת יש בה כדי ללמד כי לא ניתן לבסס הרשעה על בסיס עדותה על כל רבדיה"; אליבא דהסנגוריה, המתלוננת המציאה את עדותה על מנת להפליל את הנאשם, מעדותה עלו סתירות, ואף - "תיאור התקיפה נעדר כל היגיון בריא ושכל ישר".

על פי בקל, המתלוננת אך רוצה להפלילו, ובכך "להרחיק את הנאשם מבנו". ההגנה טענה כי המתלוננת מונעת מתחושות "כעס ונקם" והיא במהלכו של מסע "להרחקת הנאשם מבנו באכזריות". ההגנה נימקה את טענתה, בין היתר, בכך ש"המתלוננת פנתה לבית המשפט עוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

בטרם שחרורו בפועל של הנאשם ממאסר בבקשה לקבל צו הגנה (שם נכלל גם בנם המשותף), "וזאת ללא כל סיבה נראית לעין". בנוסף, ההגנה הפנתה את בית המשפט לאמירות שונות של המתלוננת במהלך המשפט, אשר היה בהן כדי להוכיח, לטענתה, את "טענת ההפלה". עוד טענה ההגנה, כי התביעה לא חקרה את המתלוננת על טענתו של הנאשם לפיה היא מפלילה אותו, ועל כן "היא מושתקת מלטעון בעניין זה".

12. אשר לסתירות שעלו – לטענת ההגנה – מעדותה של המתלוננת, נערכה בסיכומיה טבלת-השוואה בין עובדות כתב האישום לבין עדותה של המתלוננת, ולצידה מסקנה ביחס לפערים שביניהם. ההגנה הפנתה את בית המשפט אל סתירות נוספות מתוך עדות המתלוננת, לשיטתה.

ההגנה הטעימה בנוסף, כי לשיטתה, רעות כלל לא היתה בטוחה שבקל הוא מי שתקף אותה, בין היתר משום שהיא לא נקבה בשמו במהלך התקיפה ("מדוע לא נשמעה המתלוננת בו במקום נוקבת בשמו של הנאשם כדוגמא אלי מה אתה עושה פה...").

13. ההגנה העלתה טענות שונות ביחס לעבירות האיומים; בין היתר טענה כי המתלוננת לא שמעה את האיומים בזמן אמת, אלא רק בשיחה המוקלטת. ההגנה טענה בנוסף, כי המתלוננת לא סיפרה לשוטרים בשטח אודות האיומים, או ההקלטה, ובבית המשפט "לא חזרה" על נוסח האיומים (עת נשאלה בחקירה ראשית על ההקלטה). ביחס לתקיפה באמצעות מכונת התספורת, טענה ההגנה כי מדובר ב"פרי דמיונה" של המתלוננת ומנתה נימוקים שונים לטענתה (לדוגמא, מדוע נשאר דווקא "ראש" המכונה ברכב ולא חלק אחר, לא נשמע רעש של מכונה בשיחה המוקלטת ועוד).

14. ועוד: ההגנה טענה כי העובדה שהמתלוננת לא רצתה ללכת למעון לנשים מוכות "מעלה תהיה בקשר לזהותה" (כך במקור), וכן – "ההגנה סבורה כי לנוכח דבריה במועד האירוע היא אינה רוצה בהגנה, וכן לנוכח העדר החשש הברור מהנאשם, יש בכך כדי להחליש ממהימנותה...".

15. ההגנה עמדה על מחדלי חקירה שהיו בתיק, לשיטתה, כמו למשל העדר מאמצים מספיקים לאתר מצלמות אבטחה שיכול ותיעדו את האירוע, ואי-חיפוש ראיות פורנזיות ברכב בו אירעה התקיפה. בנוסף טענה ההגנה, כי המשטרה לא עשתה די מאמצים לאתר את הנאשם בסמוך לאחר התקיפה, ועל כן "... בחלוף חודשיים וחצי, ולא ידע הנאשם מדוע הוא נדרש לתחנת המשטרה, ואף לא יכול היה להציג האליבי למועד האירוע עצמו נוכח חלוף הזמן". ההגנה הוסיפה כי "הנאשם מסר לחוקר בשיחה שלא תועדה באופן מלא כי משך התקופה האחרונה עבד בחנות נעליים אצל דודו, טענה תמימה לה יש תמיכה בראיות ההגנה".

16. לתפיסת ההגנה אין לתת אמון בעדותם של העד דוד ועקנין ושל אבי המתלוננת. עוד טענה ההגנה כי השיחה המוקלטת לא יכולה להתקבל כראיה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

17. ההגנה פירטה את טענתו של בקל, לפיה היה בעבודה בעת התקיפה, וטענה כי על פי העדים שהיו בשטח, התוקף ברח "בריצה" ועל כן מדובר על "זמן הליכה" בין מקום עבודתו של הנאשם לבין מקום האירוע.

ההגנה הוסיפה כי המאשימה סירבה לבחון את טענתו של הנאשם במסגרת הליך המעצר ועל כן היא "מושקת" מלטעון את טיעוניה בעניין זה; לטענת "ההשקפה" של התביעה הוסיפה ההגנה נימוקים נוספים. ההגנה טענה כי בעלי החברה לא היו מסכנים את מקום עבודתם או את שמם הטוב "כאשר מבין לקוחות ניתן למצוא את שירות בתי הסוהר וכן את משטרת ישראל... עבודה עם גורמים אלה מבוססת מכרז – ומכרז מבוסס רישום פלילי ללא רבב...".

18. אשר לזיהוי קולו של הנאשם בשיחה המוקלטת טענה ההגנה, בין היתר, כי "לאורך כל ההקלטה נשמעים דוברים רבים, אשר האזנה להם מביאה לידי מסקנה כי לא ניתן לזהות את קולם ולבצע השוואה מיהו הדובר ובאיזה שלב". ההגנה פירטה בנוסף טעמים לכך שהמתלוננת לא זיהתה את הנאשם בשיחה המוקלטת.

19. ביחס לפרשת ההגנה, טענה הסנגורית המלומדת כי העד דוד בן שבת היה ברשימת עדי התביעה במקור, אולם התביעה ויתרה על עדותו, והוא זומן להעיד מטעם ההגנה. ההגנה ציינה עדה נוספת (שרה דבוש) ש"התביעה החליטה לוותר על זימונה משום שזו מסרה תיאור של התוקף כאדם שחום דווקא".

ההגנה התמקדה בעיקר בעד אסף פרג' ולטעמה "מדובר בשערוריה של ממש" שהתביעה לא שאלה אותו שאלות או לא הזמינה אותו לעדות, וטענה שהוא עד רלוונטי. ההגנה טענה כי מנגד, עדיה שלה "השיחו על פי תומם, ולא דבק רבב בעדותם... לא הזדרזו לומר כי הנאשם שהה עמם בעבודה על פי זכרונם, ותחת זאת הסבירו את אופי העבודה, את מקום העבודה, שרטטו מפות, תארו את תפקידו של הנאשם, את חריצותו ואת הרגליו".

20. אשר לגרסת הנאשם, ולשתיקתו בחקירותיו במשטרה, טענה ההגנה כי הוא שתק בעצת סניגורו דאז, וכי "טענתו זו לא נסתרה, ואף לא ניתן לזקוף זאת לחובתו... בהליך מעצר הימים הצהיר עו"ד רונן לוי כי כך הורה לנאשם, מהסיבות שפורטו בפרוטוקול הדיון". עוד עמדה ההגנה על כך שהנאשם הגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה.

דיון והכרעה: אליהו בקל תקף – ללא צל של ספק – את גרושתו, רעות

21. באתי לכלל מסקנה, חד משמעית ולמעלה מכל ספק סביר, כי בקל, הוא-הוא, ולא אחר, תקף את גרושתו ביום 23.10.19.

הרשעתו של הנאשם מתבססת על עדות המתלוננת, לצד ראיות רבות נוספות, גם **חיצוניות**,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

שהיה בהן כדי לתמוך בעדותה. מנגד, בקל לא הצליח לעורר ספק סביר באשמתו, שהוכחה בראיות התביעה. על כן, להלן.

עדות המתלוננת, מהימנותה, והראיות שתמכו בגרסתה

22. רעות סיפרה בעדותה אודות האירוע מושא כתב האישום, כך:

"ת. רציתי להגיד תודה שהזמנתם אותי, אני מחכה ליום הזה כבר שנה. אנחנו פה כי בגלל התקיפה שהנאשם תקף אותי ברכב ביום 23.10.19, שעה 15:17 בערך שהייתי ברכב. הייתי בזמן נסיעה בדרך הביתה מהעבודה, אני עבדתי אז באיילון חברה לביטוח, חזרתי לכיוון הבית לאזור בת ים ולפתע אני מרגישה שמישהו פותח לי את האוטו ומצטרף אלי לנסיעה. **זה היה אלי, הוא נכנס ליד הנהג אני נהגתי והוא היה לידי**, נכנס התיישב, ישב תפס לי את יד שמאל, שם את האוטו על פארקינג **ואמר לי תסעי אל תשחקי אותה מסכנה, תסעי אני אהרוג אותך**. זה היה באמצע הרחוב לאור יום רחוב מרכזי בבת ים, היה שם אנשים תנועה כי יש שיפוצים של הרכבת הקלה. אז היה פקק ועמדנו, לא יכולתי לסוע. אז עמדנו כולם והיה שם פקק. והוא פתאום נכנס לרכב, הייתי בשיחה עם אבא שלי כי רציתי להגיד לו שאני באה עוד 5 דקות הביתה ואני רוצה לקחת את הבן ליום הולדת. אבא שלי היה עם הבן בדירה ומחכים לי שאבוא מהעבודה. **מזל שהייתי בשיחה כי יש לי מזל גדול שכל השיחה מוקלטת וכל התקיפה מוקלטת. שומעים אותו ואת הקול שלו**. הוא הגיע עם מכונת תספורת מקצועית, לרכב, באיזה שהוא שלב היד שלו התנתקה לי מיד שמאל ותפס לי את השיער (אוחזת בקוקו) ראיתי רק את הלבן של התקרה של הרכב, הוא תפס לי כ"כ חזק את השיער שהבנתי.. התחלתי לצעוק ושמעתי רעש של מכונה ולא ידעתי מה זה והרגשתי שהוא עובר איתי על כל הפנים עם המכונה **והוא פצע אותי בפנים מעל גבה שמאל**, יש תמונות ודממות, היה לי חתך. הוא גרם לי לנזק בשיער".

ובהמשך:

"... הוא נכנס לרכב ועשה מה שעשה והרגשתי חסרת אונים כזו, הוא משך לי בשיער בצורה כ"כ חזקה שהבנתי שאני לא יכולה להשתחרר. וגיליתי שהיד שלי חופשיה, יד שמאל והרגל חופשיה ואין לי אפשרות לברוח, רק לפתוח את הדלת. אז פתחתי את הדלת והתחלתי לצעוק שאנשים יבואו להציל אותי כי אם לא היו באים לא יודעת איפה זה היה נגמר. **ובאו והצילו אותי**. אני רוצה להגיד שאם הייתי מקשיבה לו ונוסעת אני לא יודעת איפה הייתי היום. אני מהלחץ לחצתי ברקס וזהו. לא נסעתי לשום מקום. נתתי לו לעשות בי מה שהוא רוצה עם המכונה, עד שאנשים הצילו אותי. אני לא יודעת מי בא כי ...

...

ת. אנשים הגיעו אני ראיתי מישהו צעיר עם משקפיים, הצלחתי לראות מישהו בכל זאת אבל לא הצלחתי להבין מי ומה בדיוק כי הייתי לכודה ולא יכולתי לצאת מהאוטו. כל מה שרציתי זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לצאת מהאוטו ולברוח אבל לא יכולתי. שמעתי בחורים צעירים שמנסים לעזור וראיתי אופנועים עוברים שניסו לעזור.

ש. שאלת ב.ה. איך נפסק האירוע?

ת. פשוט באו והפרידו. **אנשים הבינו שגרמתי לפקק ואני לא נוסעת ואז כנראה הם התקרבו לראות מה קרה, שמעו את הצעקות כנראה וראו שאני לכודה והוא תופס לי את השיער וביד השנייה יש לו מכונה אז הם ניסו לעזור.** אין לי שמות של האנשים. היו אנשים שם שעזרו לי בהחלט. לא היה מה לתפוס אותי... אותו הם תפסו. ניסו להוציא אותו. אני לא ראיתי כי עד שהוא לא התמוטט על הרצפה כי הוציאו אותו מהרכב שלי, הוא לא עזב לי את השיער. פשוט הרגשתי חסרת אונים ברמות הכי גבוהות שיש וזה הרגיש לי כמו אירוע פח"ע ככה בן אדם בא ותוקף אותך באמצע היום בלי סיבה..."

23. רעות סיפרה כי מעשיו של הנאשם גרמו לה לשריטה, וכן לאדמומיות בידה; עוד הוסיפה המתלוננת "את הכאב ראש שהיה לי אי אפשר לצלם".

24. רעות העידה כי בקל, ולא אף אחד אחר, הוא שתקפה, כך: "... הנאשם אומר שזה לא הוא. זה הוא, אין מישהו אחר שעשה את זה. הייתי נשואה לו ואני יודעת איך הוא נראה, מזהה אותו, הוא היה בעלי ואין מקום להגיד – זה לא אני".

בחקירתה הנגדית שללה המתלוננת אפשרות שהוצעה על ידי ההגנה שמא היה אדם נוסף יחד עם התוקף בספסל האחורי של הרכב, ולהצעת הסניגורית לפיה היא (רעות) כלל לא ראתה את הפנים של התוקף, בגלל שהוא "משך אותה אחורה", השיבה רעות: "אבל כשהוא נכנס והתיישב הוא עוד לא נגע לי בשיער".

25. בהמשך חקירתה הנגדית עמדה רעות על כך שהנאשם הוא שתקף אותה, והשיבה לשאלת ההגנה מדוע בעדותה במשטרה השתמשה במילה "מישהו" ורק לאחר מכן אמרה "זיהיתי שמדובר בגרוש שלי אליהו בקל", כך: "איך היית רוצה שאגיד את זה? מישהו נכנס לי לאוטו ואני מצהירה שזה הוא. אולי לא ציפיתי שהוא יעשה לי דבר כזה לאור יום..."; בהמשך השיבה בנימה צינית שוב לשאלה זו ואמרה "זה יכול להיות כל אחד.. מישהו...".

רעות סיפרה כי אכן נדרשו ממנה "שתי שניות" בכדי לזהות את הנאשם, אך גם נימקה: "הוא השמין קצת ונראה אחרת וזה מה שאמרתי שם אבל בכל זאת הוא היה בעלי וישנתי איתו בלילה. אני יודעת במי מדובר. אני מזהה אותו בשניות"; ובהמשך: "לא ראיתי אותו שנה אז לקח לי שניה להבין והופתעתי כי הייתי אחרי יום עבודה ולא ציפיתי שזה יקרה לי".

26. המתלוננת הוסיפה, לשאלת ההגנה, כי מעבר לזיהוי הפיזי של הנאשם, היא זיהתה גם את קולו, כך: "תקשיבי, יש את ההקלטה שאבא שלי נמצא איתי בזמן האירוע ושומעים את קולו. קול אי אפשר לזייף. יש את הקול שהוא מתקשר שבוע אחרי לאבא שלי ואומר...".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לשאלה האם עשתה "השוואה בין הקולות" השיבה רעות: "אני לא צריכה לעשות השוואות. זה בעלי. שמעתי את שתי ההקלטות וזה הוא. תעשו מה שצריך למען השם. תעשה מה שצריך. מה קשה לקחת את שני הקולות ולהצליב?".

27. בנקל הגעתי למסקנה חד-משמעית לפיה עדותה של רעות אודות התקיפה והאיומים שביצע כלפיה בקל היא עדות אמת. מעבר לעובדה כי שוכנעתי שרעות העידה מתוך חוויה קשה שהיא עברה, התרשמתי כי היא לא בדתה דברים מליבה על מנת להפליל את הנאשם, למשל, אלא סיפרה את שארע לה, באמת ובתמים.

28. הקביעה דלעיל אינה נסמכת חלילה על התרשמות או "אינטואיציה" גרידא.

אות למהימנותה של רעות מצאתי בכך שדייקה בתיאוריה, לא הפריזה או הגזימה בספרה על אירוע התקיפה והאיומים, ובין היתר סיפרה גם על עובדות שהיו עלולות להיות "לרעתה"; כך למשל, אישרה רעות, לשאלת הסניגורית, כי בעת שהותקפה על ידי הנאשם, היא לא ראתה בעיניה את מכונת התספורת באמצעותה ביצע את התקיפה, והדגישה כי רק "שמעה אותה".

רעות עמדה על כך (שלא ראתה את המכונה) גם לאחר שהסניגורית הטיחה בה כי לא ראתה את מכונת התספורת משום שבכלל לא הסתכלה על התוקף; כך השיבה לשאלת הסניגורית: "לא ראיתי אותה, לא יודעת איפה הוא שם אותה. אני ראיתי אותו". המתלוננת הוסיפה כי הבחינה בחלק ממכונת התספורת רק יום לאחר התקיפה, אז מצאה את אותו החלק ברכבה.

29. בנוסף, למרות שהמתלוננת סיפרה שהיא היתה בטוחה בוודאות גמורה שבקל, בעלה לשעבר, הוא שתקף אותה (יש בכלל צורך להכביר מילים על יכולתה של אשה לזהות את גרושה, איש חיקה מימים ימימה?! - היא אישרה כי אכן נדרשו לה "שתי שניות" בכדי לזהות אותו בעת שנכנס לרכבה, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם אינטרס ההפללה הנטען.

אך כאמור, רעות גם נימקה "עייכוב" זה בזיהויו של בקל: לדבריה, הוא "השמין" ונראה "אחרת", בפניו ובגופו, ו- "לא ראיתי אותו שנה אז לקח לי שניה להבין והופתעתי כי הייתי אחרי יום עבודה ולא ציפיתי שזה יקרה לי". לגבי דידי, מדובר בהסבר המניח את הדעת, ל"בעיית זיהוי" שממילא אינה משמעותית, מלכתחילה.

לא למותר לציין, ביחס לאותנטיות של ההסבר הנ"ל, כי גם בזמן אמיתי, מסרה רעות תמונה של הנאשם לשוטרים שהגיעו לזירת הפשע, תוך שאמרה להם "הוא נראה קצת שונה היום" (כך עולה ממצלמות הגוף).

30. יתר על כן: עדותה של המתלוננת ביחס להשתלשלות אירוע התקיפה היתה עקבית וקוהרנטית, ולא ניכרו בה סתירות, אף לא צצו תמיהות; רעות סיפרה לשוטרים - למן הרגע הראשון ומיד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לאחר התקיפה - כי הנאשם, בקל, הוא שתקף אותה באמצעות מכונת תספורת.

המתלוננת חזרה על גרסתה זו באופן מדויק גם בעימות מול בקל, ולאחר מכן – חזרה על כך גם בעדותה בבית המשפט.

31. על כן, לא מצאתי ממש בטענות ההגנה בסיכומיה, ביחס ל"סתירות" שעלו, לכאורה, מעדותה של המתלוננת, ול"חוסר ההיגיון" שבה.

32. ההגנה טענה כי עובדות כתב האישום לא עלו בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת, וכי התיאור התקיפה היה "דימויני". טעות כפולה ביד ההגנה ביחס ל"סתירות" שבעדותה של רעות, גם ראייתית וגם מהותית: לא רק שחקירותיה של רעות במשטרה כלל לא הוגשו לבית המשפט (ולא התבקשה הגשתן), ועל כן ממילא אין להגנה כל ראיה התומכת בעדותה ביחס להשוואה ולפערים הנטענים על ידה, הרי שגם לגופו של דבר - לא התרשמתי כי מעבר לעניינים טכניים שוליים, דקדוקי עניות ממש, יש פער בין גרסתה של המתלוננת במהלך המשפט, לבין עובדות כתב האישום.

33. אכן, ההגנה הצביעה, ובצדק, כי עדותה של רעות בבית המשפט לא כללה תיאור של מכות אגרופ, כעולה מכתב האישום; ואולם – מה בכך? כאמור, חקירת המתלוננת במשטרה כלל לא הוגשה לתיק בית המשפט, ועל כן ה"סתירה" לא הוכחה כלל. לטעמי, דווקא העובדה שרעות לא סיפרה על אותו אגרופ הנזכר בכתב האישום, סותרת את טענת ההגנה כאילו עשתה ככל אשר לאל ידה ופיה כדי להשחיר את בקל, ויהי מה.

34. לא ראיתי לקבל גם את טענות ההגנה ביחס לאי ההיגיון בתיאור התקיפה, בהיבטה ה"מוטורי".

ההגנה תמחה: מה ההיגיון בכניסה לרכב, כאשר מחד גיסא נדרשה המתלוננת לנסוע, אך מאידך גיסא שם התוקף את ידית המעצור על "פארקינג", על פי תיאורה?

באמת, שמדובר בענין כל כך שולי, כל כך חסר חשיבות, שאין לי אלא ללמוד מכך על "עוצמת" טענות ההגנה.

אבל, גם לגופו של ענין: האחראית הנתקפת, קורבן העבירה, על סדר הפעולות המוטורי של תוקפה? על התרגשותו בעת התקיפה, כך שדרש גם לנסוע וגם הרים את מעצור היד בעת ובעונה אחת? אזכיר להגנה, כי אין המדובר כאן בבחינה בנהיגה מעשית. בכל מקרה, אני מתרשם כי רעות סיפרה (גם) כאן אמת לאמיתה, ואדרבא, לו היה כל הסיפור "המצאה", כטענת בקל, מה טעם יש ב"תפירת תיק" מתוכננת היטב מראש, ובקור רוח, דווקא תוך שיבוש סדרי פעולה מוטוריים?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

35. גם ביחס לעבירת האיומים טענה ההגנה שהיו פערים בעדות המתלוננת, בין היתר בכך שהיא "כלל לא שמעה את מילות האיום שנשמעו בהקלטה, וזאת שעה שנשמעו צעקות והיא אף לא ציינה זאת בפני השוטרים בשטח"; ההגנה הוסיפה, כי המתלוננת לא חזרה על האיום כאשר נשאלה על תוכן השיחה המוקלטת, ו - "אינה חוזרת על מילות האיום הנשמעות בהקלטה לכאורה, אלא עסוקה בלבסס זיהוי הנאשם והפעם על פי קולו".

אני דוחה את טענת ההגנה. האיומים נשמעו באופן ברור בשיחה המוקלטת ("סעי, סעי, תני גז, אני אהרוג אותך סעי"3), ורעות כן סיפרה בעדותה אודותיהם⁴; גם אם לא אמרה לשוטרים, בהזדמנות הראשונה, על אודות נוסח האיומים המדויק, הרי שאין בכך ולא כלום. ברי שאחרי התקיפה היתה רעות בסערת רגשות (גם כפי שניתן להיווכח במצלמות השוטרים), ניסתה להבין מה קרה לה, ודאגה לשלומה של בנה. ציפיית ההגנה למסירת פרוטוקול מדויק מאת קרבן העבירה, דקות לאחר האירוע – היא מלאכותית, נולדה רק לשם כרסום מהימנותה, לשווא.

36. גם אם תאמר שעדות או גרסא עקבית לבדה אינה סמן לאמירת אמת, הרי שחיזוק ותמיכה למהימנותה של רעות מצאנו – ואולי כאן העיקר – בכך שעדותה השתלבה באופן מלא עם ראיות חיצוניות אשר הצביעו על אשמו של בקל, עצמאית ובמנותק מעדותה של המתלוננת.

ראש וראשונה - עדותו של עד ראייה אובייקטיבי (ועקנין) שראה את עיקר אירוע התקיפה; **שנית**, שיחת טלפון מוקלטת בין רעות לאביה, שהוקלטה על ידי האחרון והיה בה תיעוד (קולי) של האירוע; **שלישית**, תמונות של החבלות שנגרמו לה כתוצאה מהתקיפה, וצולמו בתחנת המשטרה, בסמוך לאחר האירוע; ו - **רביעית**, חלק של מכונת גילוח שנמצא ברכבה של רעות יום לאחר האירוע.

37. **עדותו של ועקנין**: תיאורה של רעות את תקיפתה על ידי בקל תאם באופן מלא את עדותו של עד הראייה ועקנין, עד ראייה שנסע ברכבו מאחורי רכבה של המתלוננת בעת התקיפה, ראה את התקיפה, יצא להגנתה של רעות, ולאחר מכן - סיפר אודות מה שראו עיניו ושמעו אוזניו.

ועקנין הוא עד ראייה אובייקטיבי ומהימן, שראוי ומתחייב לקבוע ממצאים על בסיס עדותו. כפי שיובהר להלן, אותו ועקנין, הוא "חלומי" של כל שופט השומע הוכחות, מעין תחליף ל"מצלמה" שמספרת את הסיפור שאירע, מעל דוכן העדים.

ראשית, העד ועקנין לא הכיר ואינו מכיר לא את רעות ולא את בקל, ועל כן, על פני הדברים אין לו כל אינטרס או הטיה במתן עדותו.

³ על ההקלטה ארחיב בהמשך, כמובן.

⁴ כך, בפירוש, בפרוטוקול יום 30.12.20, עמ' 32, שוי' 3-4.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

בנוסף, ועקנין תועד בזמן אמת, מיד לאחר אירוע התקיפה, בסרטון מצלמת הגוף של השוטרי אייבנמן (ת/5); ועקנין נראה יוצא מרכבו לכיוונו של השוטר, ומשתף אותו במה שאירע, כך: **"אני באוטו רואה הכל מאחורה אחי, אני קולט אותה מנסה לפתוח את הדלת ואני קולט אותו הבחור מושך לה בשיער והוא מנסה להוריד לה לקצוץ לה את השיער עם מכונת גילוח... באו עשר גברים קפצו עליו הוא ברח";** בהמשך, לאחר שחזר לרכבו, מסר ועקנין את מספר תעודת הזהות שלו לשוטר, ואמר שהוא מוכן להעיד.

סממן נוסף למהימנותו של ועקנין, ולכך שעדותו היא אמנה ואובייקטיבית, היה חוסר רצונו "להתערב", ובקשתו מבית המשפט - בפתח עדותו, עת פסע בצעד מהוסס אל עבר דוכן העדים, ועוד לפני שנשאל כל שאלה - להימנע בכלל ממתן העדות. לדבריו, ועקנין הוא גרוש בעצמו, והוא סיפר כי הוא מודע למורכבותם של יחסים בין גרושים, ועל כן ביקש שלא לשפוך שמן למדורה, בעצם מתן עדותו. רק לאחר שבית המשפט הסביר לוועקנין, בנועם, את חשיבות הסיוע לבית המשפט במסע לחקר האמת – התרצה העד, הבין את החשיבות שבמתן עדות, ואזי סיפר על הקורות אותו בעת אירוע.

הנה, כך נרשמו הדברים בעת הדיון, עת נכנס ועקנין לאולם בית המשפט:

"אני רוצה לומר משהו אחד, האם אני חייב להעיד? לא בא לי כל כך. אני לא יודע מה היה ביניהם לפני... לא רוצה להיכנס לפינה. אני אזרח טוב... אני לא יודע מה היה ביניהם. הם גרושים ואני גרוש גם.

לאחר שבית המשפט מסביר לי באריכות על החובה האזרחית והמוסרית להעיד, ועל הסיוע שאני מושיט לבית המשפט להגיע לאמת אני מוכן להעיד".

38. הנה כי כן, לא יכול להיות חולק על אמינותו ומהימנותו של העד ועקנין, פייסן, רודף שלום ושומרוני טוב ממש (הוא זה שיצא את רכבו וחילץ את רעות מרכבה, לנוכח ההתקפה שניחתה עליה).

39. אשר לתקיפה העיד ועקנין בבית המשפט, בין היתר, כך:

"אני אספר מה קרה. אני הייתי באוטו, אני עובד במחזור. בבת ים. אני לא מכיר את הנאשם ולא את שמו גם. לא מכיר את רעות. לא מכיר איש מהמעורבים. אני אזרח. היה פקק זה היה אחרי הצהריים, ליד אזור המצבה בבת ים, שדרות העצמאות, אני הייתי בצד ימין או שמאל, לא זוכר וראיתי רכב וסיטואציה של הרמת ידיים ברכב. אני רואה מצד ימין גבר... האישה היא הנהגת. אני הייתי מאחורי הרכב, לדעתי הייתי או אחד או שתי מכוניות מהרכב. ראיתי סיטואציה של הרמת יד של הגבר לאישה. לא ראיתי גבר מתפרץ לאוטו. אני נוסע ואני בפקק ואני מסתכל קדימה... לא ראיתי מישהו נכנס, ראיתי סיטואציה בתוך באוטו גבר מרים יד על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

אישה והייתי חייב להפריד לפחות. באתי הרמתי אמברקס אצלי, יצאתי לאוטו שלה, פתחתי את הדלת מהצד שלה, היא נהגה. **הוא משך אותה אליו, ואני מנסה למשוך אותה.** ואתה לא מתעסק בסיטואציה, אכפת לי שלא יקרה משהו שיגרר למשהו חמור יותר אז הוצאתי לה את החגורה מעצמה, שחררתי לה את החגורה וניסיתי למשוך אותה, היתה לו מכונת תספורת ביד, הוא ניסה לספר אותה, כאשר ביהמ"ש שואל אותי אם ראיתי אותו מחזיק את זה לראש שלה, אני עונה בכיוון של הראש שלה. **אם היא היתה עוברת הוא יכול היה לגלח.** אני לא יודע מה היה לו בראש. אני מסכים שזה יוצא דופן. אולי הוא רצה לאיים... אני לא יודע. אולי ניסה לאיים באמצעות המכונה.

ואז אני מושך אותה מפה ובאו חבר'ה מהדלת ליד הנהג מצד ימין, הם משכו אותו ואני ניסיתי למשוך את האישה, הצלחנו, הוא קם והלך ועמדתי איתה, בא איזה ידיד שלה, דיבר איתה, אני ראיתי שהכל נרגע, עמדנו כמה דקות, פתאום באו משטרה ואמרו לי תעצור בצד תיתן עדות, אמרתי אני מעדיף שלא, אמרתי עשיתי את החובה שלי ואני לא נכנס בינו לביתה, יש ילדים או אין... עברתי את זה ואני יודע מה זה. אני לא רוצה שתהיה האשמה עליו או עליה, ממני. באמת לא רוצה.

...

ת. היא שאלה אותי, יש לי משהו בפנים? **היתה לה מכה מעל הגבה לדעתי, בימין או בשמאל, לא זוכר. מכה של מכה. היתה מכה.** לא יודע אם זה היה לפני. היה סטרס עצום והיה פקק גדול ... אנשים ממהרים. אז הסיטואציה היתה לא קלה מבחינת לזהות פרטים. לא היה לי את הזיהוי הודאי הזה. אבל היה סוג של מכה שהיא אמרה לי יש לי משהו בפנים?".

40. בחקירתו הנגדית בבית המשפט העיד ועקנין שהוא ראה "מכה עם היד על הראש", ושלל כי הרמת הידיים היתה "הדדית"; ועקנין עמד על כך שהוא ראה מכונת גילוח, וללמדך על הדיוק בתיאורו, השיב כי הוא לא יודע אם פעלה המכונה בעת ביצוע התקיפה, אם לאו.

ועוד סימן, לטעמי, לכך שועקנין מסר אמת צרופה: כאשר ההגנה שאלה אותו, אם יתכן כי (דווקא) הוא, ועקנין, זה אשר משך את המתלוננת בחוזקה בידה **ולכן** נגרמו לה סימנים, השיב: "הכל יכול להיות". רוצה לומר, ועקנין לא מיהר לנער חוצנו מן האפשרות שאולי הוא גרם לחבלה או ל"סימן" על רעות, בעת נסיונו לחלצה. עובדה זו מצטרפת ומחזקת את ההתרשמות יוצאת הדופן מן האזרח הטוב הזה, הן ביחס לפעילותו בזירה והן לאור עדותו הבהירה והחותכת על דוכן העדים.

41. הנה כי כן, עדותו של ועקנין, עד ראיה מצוין, אובייקטיבי ונטול אינטרס, עולה בקנה אחד עם עדותה של רעות, שסיפרה אף היא על כך שהנאשם תקף אותה באמצעות מכונת גילוח, וכן סיפרה כי אלמוני עם משקפיים (הכוונה לועקנין – ש.ב) סייע לה לצאת מהרכב.

42. לא נעלמה מעיני טענת ההגנה, לפיה עלה מסרטוני מצלמות הגוף של השוטר אייבנמן, כי המתלוננת אמרה את המילה "מכונת גילוח" טרם ועקנין בעצמו עשה בה שימוש; ההגנה טענה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

כי "דבריה של המתלוננת נשמעו באוזניהם של כל הנוכחים במקום" ועל כן עדותם (גם של ועקנין) זוהמה. ההגנה קבלה על כך שהשוטר אייבמן לא "הפריד" בין המתלוננת לאנשים האחרים שנכחו שם.

ומה בכך? גם טענה זו של ההגנה – אין בה ממש. לא ראיתי בתיאורה של הגנה משום פגיעה או יסוד לפגוע כהוא זה בעדותו של ועקנין, אשר שוכנעתי שדיבר אמת בלבד, ומתוך חווייתו האישית (מה עוד כי ברור שמי מהשניים חייב להיות ה"ראשון" לספר על כך לשוטר, הלוא כן?).

ממילא, ובין כך ובין כך, ועקנין השיב על כך בעדותו, ואני מאמץ את עדותו במלואה, בשתי ידי, כי ראה במו עיניו את התקיפה, גם באמצעות מכונת הגילוח, כהאי לישנא:

"ש. האם יתכן, יכול להיות שלאור העובדה שהמתלוננת זורקת את הדברים מאחורי גבך הענין של מכונת הגילוח נטמע בדך?
ת. ממש לא, ראיתי את המכונת גילוח (אומר בצער)".

43. אף למעלה מהדרוש יוער עוד לעניין זה, כי לא יכולה להיות מחלוקת ביחס לשימוש של התוקף במכונת גילוח באירוע התקיפה, שכן חלק ממנה נמצא ברכבה של המתלוננת יום לאחר האירוע (ת/20).

ישאל השואל: מה הנפקות בכך שפלונית מביאה חלק ממכונת גילוח למשטרה יום לאחר האירוע, שלכאורה נמצא ברכבה? הרי כל אחד יכול לרכוש מכונה, ולהביא חלק ממנה למשטרה מיד לאחר מכן, הלוא כן?

אשיבו כך: נכון. אם היתה רעות לבדה מספרת על מכונת גילוח שלקחה חלק בתקיפה – אכן לא היה בהבאת חלק ממכונה כזו למשטרה, יום אחר כך, שום תוספת ראייתית (בוודאי לא עצמאית). אולם, כאשר עדותה של רעות משתלבת עם עדותו של ועקנין, שמספר – ללא כל אינטרס או הטיה – על תוקף פלוני שהשתמש במכונת גילוח במהלך התקיפה בתוך הרכב, ועל מאבק שם, ועל גברים שבאו ומשכו התוקף מחוץ לרכב, אזי לאותו חלק ממכונת הגילוח יש גם יש משקל ראייתי, שהרי הוא משתלב, שתי וערב ממש, עם גרסת ועקנין ורעות גם יחד, נותן להן משנה תוקף.

44. הנה כי כן, עדותו של ועקנין יש לה כוח כפול: **ראשית**, היא מקבעת עובדה שעליה לא יכולה להיות מחלוקת (בטח ובטח בצירוף מצלמות השוטרים, המלמדים על המולה של פוסט תקיפה ברחוב בת-ימל), והיא – כי היתה גם היתה תקיפה. אין צל של ספק, לאור עדותו של ועקנין, כי רעות הותקפה, ללא צל של ספק.

ושנית, מבלי משים או כוונה מצידו של ועקנין (ומכאן גם משקלו הסגולי הגבוה כעד מהימן), עדותו גם מסייעת מאד בפתרון שאלת זהותו של התוקף, שכן תוכנה מחזק ומאשש את גרסתה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

של רעות ביחס לאופן תקיפתו של בקל אותה. כאשר עדותה של רעות מקבלת חיזוק חיצוני חד-משמעי מועקנין ביחס לשאלה **איך הותקפה**, במקביל מתחזק (עוד יותר) היסוד לקבל כמהימנה את עדותה החד-משמעית ביחס ל**זהות התוקף**, הלא הוא בקל.

45. עדותה של רעות נתמכת בראיה חיצונית נוספת, הלא היא השיחה המוקלטת, שהוקלטה על ידי אביה, בעת התקיפה (ראו עדות לגבי הקלטת השיחה פרוטוקול מיום 19.11.2020 בעמ' 9 ש' -24-33, פרוטוקול מיום 30.12.2020 בעמ' 33 ש' 13-14, וגם ת/13).

מתברר, שבעידן הנוכחי, יש המקליטים כל שיחה הנכנסת למכשיר הטלפון הנייד שלהם, באמצעות אפליקציה. במקרה זה, לטעמי לפחות – מעז יצא מתוק, והנה מצינו ראיה נוספת, פורנזית, חיצונית ועצמאית, לתמיכה בעדותה של רעות.

ודוק: תיעוד קולי, בזמן אמת, של התקיפה – היא ראיה שלא תסולא בפז. הנה כך הוקלטו (עיקר) הדברים:

"האב, ראובן: כן

המתלוננת: אני באה אני חמש דקות מגיעה, יש פה פקק...

המתלוננת: מה זה? (נשמעו צעקותיה – די! די!) סגור האוטו

התוקף: סעי, סעי, תני גז, אני אהרוג אותך סעי

תני גז אל תשחקי איתי משחקים סעי נו

המתלוננת: רגע

התוקף: הכל בסדר, סעי נו

האב: הלו...

המתלוננת: אבא בוא להציל אותי... (צורחת) אמאאאא!!! אמאאאא!!!

(אחרי דקה שומעים אלמוני אומר - עוזב אותה)

המתלוננת: מה הוא עשה לי

האב: הלו...

(מישהו אומר – את בסדר? ורעות ענתה- זה הגרוש שלי הוא היה בכלא תעזרו לי

בהמשך אמרה: שיעוף מפה, שיקחו אותו ...

ובהמשך: הוא ברח, קח אותי הביתה)

...

המתלוננת: **אבא, אלי תקף אותי, תזמינו משטרה, עכשיו, מהר**

האב: לא צריך, לא צריך

המתלוננת: מה הוא עשה לי?

אלמונית: תביאו לה מים".

ועוד בהמשך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

"האב: הלו

המתלוננת: אבא אל תפתח את הדלת בשום אופן. (פונה למישהו אחר) הוא עם הילד בבית, הגרוש שלי מטורף".

46. הנה כי כן, השיחה המוקלטת, שתיעדה את האירוע בזמן אמת, תומכת בעדות המתלוננת ומחזקת את מהימנותה; מעבר לכך, ניתן לשמוע במסגרתה, כראיה עצמאית, את איומיו של התוקף כלפי רעות ("סעי אני אהרוג אותך"; "אל תשחקי..."), ואת מצוקתה הקשה בעת התקיפה ומיד לאחריה (זעקותיה לעזרה, צעקותיה "די! די!", בקשתה להזעיק את המשטרה).

47. זאת ועוד, מהשיחה המוקלטת עלה כי רעות אמרה לאביה, בזמן אמיתי ומיד לאחר שהותקפה, כי בקל הוא התוקף - "אלי תקף אותי", וגם את האנשים שבאו לעזרתה שיתפה, ספונטאנית ובסערת רגשות, בכך שהגרוש שלה תקף אותה.

עובדה זו מחזקת אף היא את המסקנה כי רעות אכן זיהתה גם זיהתה את הנאשם, שתקף אותה ואיים עליה. ושוב, אתמה: מדוע לא תזהה אותו? הרי מדובר במי שחלקה איתו מספר שנים מחייה...

אף זאת: גם בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים, שתיעדו את רעות מיד לאחר האירוע, ניתן לראות שהיא מסרה להם, ללא כחל ושרק, כי בקל הוא התוקף.

48. ראיות חיצוניות נוספות שתמכו בעדותה של המתלוננת, והיה בהן כדי לסבך את הנאשם, הן החבלות שנגרמו לה כתוצאה מהתקיפה. החבלות צולמו בתחנת המשטרה (ת/2, ת/12); בתמונות ניתן לראות אדמומיות בידה של רעות, גילוח בגבתה השמאלית, וכן נראית שריטה בעפעף, מתחת לאותה הגבה.

רעות העידה ביחס לתמונות האלה, כך:

"זו אני. זה אני כשהגעתי לתחנת המשטרה וצילמו אותי. כאן המכונת גילוח עברה ושרטה אותי. זו אדמומיות ביד שהוא תפס אותי חזק. את הכאב ראש שהיה לי אי אפשר לצלם..."

49. מעבר לתמונות שצולמו, גם העד ועקנין סיפר שהוא הבחין ב"מכה מעל הגבה" בפניה של המתלוננת.

50. אופי החבלות שתועדו מיד לאחר התקיפה שביצע בקל, תאם גם את דרך התקיפה עליה העידה רעות (תפיסה חזקה ביד, שימוש במכונת גילוח באזור הפנים), וגם בכך יש כדי לחזק את גרסתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

51. ואם לא די בכל אלה – ולטעמי בהחלט יש בהן די והותר - עוד ראיה שתמכה בעדותה של רעות היה אותו חלק של מכונת גילוח, שמצאה רעות ברכב יום לאחר האירוע; החלק הועבר למשטרה, נתפס וצולם (ת/20, ת/2).

רעות סיפרה כי " ... אני בחורה ואין לי מכונת תספורת מקצועית. אני מעולם לא גילחתי את השיער שלי, אין לי מה לעשות עם דבר כזה באוטו אין לי מה לעשות עם דבר כזה באוטו". למען הסר ספק, עלה כי הרכב היה רק בשימוש המתלוננת, ולנאשם לא היתה גישה אליו (ת/27; קרי, לא היתה לו הזדמנות להפיל או לשכוח את החלק שם, באורח תמים).

52. כאמור, תפיסת חלק מכונת הגילוח ברכבה של המתלוננת יום לאחר האירוע נשוא כתב האישום, מעבר לכך שהיא עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת, מתיישבת גם עם עדותו של ועקנין, שסיפר במפורש כי ראה את התוקף מכוון מכונת גילוח שבידו לראשה של רעות (!).

53. ההגנה טענה כי לא היתה תקיפה באמצעות מכונת תספורת שכן המתלוננת לא ראתה אותה, לא נשמע רעש של מכונת תספורת בשיחה המוקלטת, וכן - "... היכן בסיס המכונה? מדוע לא נותר ברכב? או שמא נפלה המכונה מחוץ לרכב? שהרי התוקף התמוטט על הרצפה והוכה קשות...".

54. לא ראיתי לקבל את טענת ההגנה ביחס ל"המצאת" מכונת התספורת; מעבר לעובדה כי העד האובייקטיבי ועקנין ראה גם ראה את התקיפה באמצעות המכונה (לא ידע לומר האם עבדה אם לאו), החבלות שנגרמו למתלוננת עלו בקנה אחד עם תקיפה באמצעות מכונה מסוג זה, ומעבר לכך – שוכנעתי, כאמור, כי עדות המתלוננת היא עדות מהימנה.

55. וגם זאת: מצבה הנפשי הקשה של רעות, לאחר ובעת ביצוע העבירות כלפיה, עלה אף הוא באופן ברור מראיות התביעה, וגם בכך יש כדי לחזק את מהימנותה, לגבי דידי.

בבית המשפט העליון נקבע, כי במקרים המתאימים, בעיקר ביחס לעבירות מין, מצבו הנפשי של קרבן העבירה בסמוך לאחר ביצוע העבירה שבוצעה בו יכולים לשמש ראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו; ראו בעניין זה למשל את הקבוע בע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014, בפסקה 82). במקרה דנא, הגם אם שאין המדובר בעבירת מין ובראייה מסוג "סיוע", עדיין - בהחלט יש במצבה הנפשי של המתלוננת בזמן האירוע כדי לחזק את עדותה, ואת ראיותיה של התביעה.

56. כמפורט לעיל, בשיחה המוקלטת נשמעה רעות כשהיא נתונה במצוקה קשה, צועקת וזועקת לעזרה; גם סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו לזירה תיעדו באופן ברור את העובדה שהמתלוננת היתה נסערת ומפוחדת לאחר שהותקפה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

כך למשל, עלה מצפייה בסרטוני מצלמות השוטרים שרעות פנתה לשוטר ואמרה לו "חשבתי שאני עומדת למוות עוד רגע"; "היום הוא ייכנס לכלא בחזרה, הוא היה 10 חודשים בכלא, אני רוצה שהוא יחזור לכלא היום"; "אליהו בקל הוא ידוע הוא עכשיו יצא מהכלא על זה שהוא תקף אותי"; "תסעו גם ניידת לשם (לבית שלה – ש.ב.) כי הילד עם אבא שלי שם זו התחנה הבאה שלו... אני פוחדת על הילד ועל אבא שלי". בסרטון נוסף נראתה המתלוננת מנסה להבין אילו חבלות נגרמו לה, וכן נשמע שוטר, האומר שהמתלוננת איננה כשירה לנהוג, כי - "כרגע היא כולה רועדת".

גם העד ועקנין, אשר נחלץ לעזרתה של רעות, העיד אף הוא על מצבה הנפשי, כך: "היא היתה במצב נסער", ולאחר ריענון הוסיף: "היא היתה בהסטריה.... ואמרה שזה הגרוש שלה. אני לא יודע מה היה. היה חשוב לי להקדים כי הייתי במערכת נישואין גם ואני יודע מה זה".

57. לאור האמור לעיל, נוכח מהימנות עדותה של המתלוננת, יחד עם הראיות החיצוניות שתמכו בה, עדותו האובייקטיבית של עד הראייה ועקנין, התיעוד הקולי של האירוע, החבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהתקיפה, מצבה הנפשי הקשה מיד לאחריה, ואמרותיה בעת ביצוע העבירות כלפיה - הרי שמתחייבת מסקנה המרשיעה את בקל, ואין בלתי.

די בכל האמור לעיל, כאמור, כדי להרשיע את בקל. אני משוכנע – מעבר לכל ספק סביר – כי הוא שתקף ואיים על רעות.

על כן, רק מעבר לצורך, הרבה-הרבה מעבר לצורך, אדגיש עוד את זאת: המשפט ארך זמן רב, בעיקר באשמתו של בקל, אבל צמחה גם תועלת מסוימת מכך. לבית המשפט "שעות בקל" רבות מאד, ומכיוון שבקל אינו מן המחרישים, הוא נשא נאומים ארוכים לאורך הדיונים, אף הפריע לא אחת תוך השמעת הערות והסתייגויות (כעולה בפרוטוקולים, רובם ככולם) – ועל כן קולו הייחודי, הנמוך והצרוד קמעה, מוכר היטב לאוזני בית המשפט.

והנה, בעת שמיעת ההקלטה של אירוע התקיפה, באדיבות אביה המקליט של רעות, נשמע התוקף מדבר ומאיים על רעות. צודקת התביעה בסיכומיה: הקול דומה, מאד-מאד דומה, לקולו של בקל. אמת, אין חוות דעת מומחה בתיק, או השוואה מדעית, אולם – בהמשך ובהתאם לממצאי המרשיעים – הרי שבאוזני שמעתי בהקלטה את התוקף, וכפראפרזה על דברי יצחק אבינו, אין לי ספק: **הידיים (התוקפות) ידי אליהו, והקול – קולו של בקל (השוו):** בראשית, כז כב).

הגם שכאמור אין צורך בראיה זו בכדי להרשיע את בקל, נוכח השפע הראייתי הקיים, ויש די והותר גם בלעדיו, הרי שעל האפשרות לבסס הרשעה על סמך זיהוי קול על ידי בית המשפט ראו את ע"פ 440/87 **חיים חדד נ' מדינת ישראל** (20.3.89), שם נקבע בסעיף 8 לפסק הדין כי –

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

"... לא מדובר בענין של מומחיות, בו אין בידי בית המשפט לקבוע מימצא אלא בעזרתם של מומחים לדבר. שם האזין בית המשפט ארוכות לנאשם ו'קלט' את קולו כדבעי, לא נגרע כוחו להשוות את הקולות מכל אדם אחר המכיר את קולו של הנאשם. לא ב'ייצור' ראייה על ידי בית המשפט עסקינן, אלא בהתרשמות בלתי אמצעית של השופט מראיה חפצית... שהוגשה לפניו, באמצעות אחד מחושיו..."

לאור הלכה זו קבעו בתי משפט, לא אחת, כי הלכה פסוקה היא שבית המשפט רשאי לקבוע זהותו של קול על ידי האזנה ישירה לסרט ההקלטה (ראו למשל את ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל, 16.11.2016).

58. כאמור, לגבי דידי, אין לי ספק כי הקול הנשמע בהקלטה – קולו של בקל הוא, וראיה מפלילה זו רק מצטרפת לראיות הקיימות.

על כך יש להוסיף כמובן את זיהוי קולו של בקל בהקלטה, בדיעבד, גם על ידי רעות עצמה, כפי שהעידה במפורש; על הרשעת פלוני על סמך מהימנות של עדה בצירוף זיהוי קולו, עת הטרידה באמצעות מתקן בזק - ראו רע"פ 6135/09 לפידוס נ' מדינת ישראל (5.8.09).

בענין לפידוס אמנם היה מאפיין מיוחד לקולו של הנאשם-מטריד, אולם מצד שני, לא היתה היכרות של ממש בין הנאשם לקורבן העבירה; לטעמי, הגם שאין אפיון מיוחד באופן בולט בקולו של בקל (הגם שכאמור, בית המשפט כבר מזהה אותו, בהחלט), הרי שענין זה "מתאזן" כאן, בכך שלרעות היכרות ארוכת שנים עם בקל, ופשיטא שתוכל לזהות, בנקל, את קול בעלה לשעבר, בהקלטה של שיחת טלפון.

על ה"מניע" של רעות להעליל על בקל, ועל מופרכות תזת הקונספירציה של ההגנה

59. מנגד, בקל לא הצליח לעורר ספק באשמתו, במסגרת פרשת ההגנה, או בכלל. להבדיל ובניגוד לרעות, הותיר בקל רושם לא מהימן, אימפולסיבי וקונספירטיבי, על בית המשפט, כמפורט להלן.

60. עיקר טענת ההגנה היתה שהנאשם היה "בעבודה" בעת התקיפה, ועל כן – לא הוא התוקף, ועל אותה טענת אליבי נרחיב מיד, בהמשך.

בקל טען כי רעות שמה לה למטרה להפלילו, במסגרת סכסוך בנוגע לילדם המשותף, על ידי הגשת תלונה שקרית נגדו.

61. עולה תמיהה מהתזה של ההגנה: אם לא בקל הוא שתקף את רעות, אז מי עשה כן? ברי לי בהחלט שנטל זה אינו מונח לפתחה של ההגנה, אבל, בכל זאת: הרי אין המדובר באשה שהיא ראשת ארגון פשע, או מקורבת לאחד שכזה. ההגנה לא הציעה פתרון לתעלומה זאת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

ואף זאת: נניח שפלוני-אלמוני החליט לתקוף את רעות באמצע רחוב בת-ימי, אם לצורך שוד, ואם סתם כך, להנאתו הסאדיסטית של התוקף. על מה ולמה הנסיון לגלח את שער ראשה של רעות? היתכן ומדובר בספר מתוסכל, שרעות נקלעה לסכסוך עימו? או שמא – מעצב שיער שהחליט לערוך "ביקור בית", או "ביקור רכב", במפתיע, לפלונית?

תקיפתה של אשה באמצעות מכונת גילוח, להבדיל מסתם תקיפה, מספרת סיפור, לטעמי, על רצון לפגוע, בדגש על פגיעה במאפיין נשי, ולהשפיל; נסיון החיים השיפוטי, לאורך מאות רבות, אם לא למעלה מכך, של תיקי אלימות במשפחה, מלמד על קיום קשר אישי בין התוקף לקורבן, בנסיבות תקיפה שכזאת. אולם, שוב, אין דרך להפריז בחשיבות ההבהרה הבאה: כל זאת, ההרהור דלעיל, כולו - ממש למעלה מהצורך.

62. עד כמה מופרכת הקונספירציה שמייחסת ההגנה לרעות, מלמדים הדברים הבאים.

בהינתן העובדה שלא יכולה להיות מחלוקת של ממש על כך שתקיפה נגד רעות אכן אירעה⁵, הרי שעתה, משקבענו כך, ניצבים אנו אך ורק בפני שני תרחישים חלופיים: או שבקל תקף את רעות ונמלט מן המקום, או שרעות (ואולי גם אביה) רקמו נגדו עלילה נוראית.

על מנת לקבל את תיאוריית הקונספירציה ו"תפירת התיק" נגד בקל, חייבות איפוא להתקיים גם הנסיבות הבאות: לא רק שרעות תביים תקיפה באמצע רחוב בת-ימי הומה, ולא רק שהיא תשתף בכך (ולו פסיבית) את אביה, בהקלטת שיחה "מבושלת", של אותה התקיפה, אלא שמתחייבת גם שכירת או גיוס שחקן על ידי רעות, איזה פלוני-אלמוני, ש"ישחק" את התקיפה, כפי שראה אותה במו עיניו העד ועקנין המצוין. ולא רק זאת: אותו שחקן ברוך-כשרון גם היה חייב לברוח ממקום האירוע, לפי התכנון, שכן תפיסתו על ידי מאן דהוא – היתה מכשילה את ההצבעה על בקל כעל התוקף, בדיעבד, הלוא כן?

נער הייתי גם זקנתי, קמעה, וראיתי כבר איזו עלילה או שתיים, למרבה הצער, אבל זו המוצעת כאן – עולה על כל דמיון; מכיוון שכך, ובהינתן הרושם החיובי שהותירה המתלוננת (ואף אביה)⁶ על בית המשפט, אני דוחה את תזת הקונספירציה של ההגנה, בשתי ידיי.

⁵ מעבר לעדותה של רעות על עצם התקיפה, ראו את עדותו של ועקנין, עובר האורח האובייקטיבי, ואת צילומי השוטרים במקום, המלמדים על ההמולה ברחוב הבת ימי, מיד לאחר התקיפה, ועל דברי העוברים והשבים בדבר אותה תקיפה שהיו עדים לה, בטבורה של עיר, לפני זמן קצר.

⁶ עדות אביה של רעות היתה כה מהימנה ובעיקר – כה לא מפלילה, עד שבית המשפט המליץ לתביעה לסגת בה מהאישום השני, שעניינו איום על אותו האב; לעניינו כאן ברי איפוא, כי אדם שהיה אמור להפליל את בקל, בשליחות בתו, לא היה מוסר עדות שאיננה מפלילה את הראשון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

טענת האליבי של בקל – גם כבושה וגם לא משכנעת

63. בקל הכחיש כאמור כל קשר לתקיפתה של רעות, וטען לאליבי; להוכחת טענה זו הגישה ההגנה כראיה דוח נוכחות בעבודה מיום התקיפה, ואף הזמינה שלושה עדים מטעמה להעיד ביחס לנוכחותו של בקל, דרך קבע, באותו מקום עבודה.

64. אני דוחה את טענת האליבי של בקל, שכן היא לא עוררה ספק באשמתו, לא רק מחמת היותה כבושה, וללא כל הסבר מניח את הדעת לכבישתה, אלא שהיתה מופרכת ומלאכותית, ולא ארוחיק לכת אם אומר כי נתפרה בתפרים גסים ונרקמה רק בדיעבד.

65. אסביר: בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי משקלה של טענת אליבי כבושה יקבע לנוכח טעמי כבישתה, ולשאלה האם ניתן הסבר מניח את הדעת לכך; ראו לדוגמא את החלטת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 5922/98 **סוסן נ' מדינת ישראל** (9.12.1999):

"כאמור גרסתו של המערער, לפיה נוכחותו בביתו של יוסי היא מקרית, עלתה לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט קמא. המערער לא הסביר מדוע הוא כבש את גרסתו זמן כה רב. הסבריו שכביכול הוא נוהג לשמור על זכות השתיקה במהלכי החקירה המשטרתית אינם משכנעים.

כשבפיו של חשוד בפלילים טענות המוכיחות את חפותו כגון טענת אליבי ברורה, ההגיון והשכל הישר מחייבים שטענה זו תועלה על ידי החשוד בהזדמנות הראשונה. כאמור, זעקתו של המערער לא עלתה במשך כל תקופת המעצר הקשה, למרות שלדבריו לא היה לו כל קשר לתסבוכת אליה נקלע, ועל אף מוכנותם החוזרת ונשנית של החוקרים, להקשיב לגרסתו. אין בגרסת האליבי של המערער דבר וחצי דבר העלול לסכן את המערער או את עדיו, ועל כן כבישת גרסה זו אינה מובנת וההסבר לה מופרך.

ודוק: אין באמור לעיל משום פגיעה בזכות השתיקה המוענקת לנאשם בפלילים, **הנאשם רשאי לבחור בכל קו הגנה שיעלה על רוחו, אלא שבחירה בקו מסוים עלולה להתלוות לסיכונים והשלכות הצומחות מאותו קו בו בחר.** על רקע זה יש להבין את המשקל הראייתי הרעוע שנתן בית המשפט קמא לגרסתו הכבושה של המערער..."

66. עוד נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, אם בכלל, כל לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע נכבשה, ומדוע החליט בעליה לחושפה בשלב מאוחר. כך נקבע: "גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הרי היא מעיבה על אמינותה של הגירסה" (ראו קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4297/98 **הרשטיק נ' מדינת ישראל** [10.9.2000]).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

67. במקרה דנא, בקל לא העלה בחקירותיו במשטרה את טענתו לפיה היה "בעבודה"; אדרבא: הוא נשאל באופן ספציפי אודות מעשיו בתאריך נשוא כתב האישום, וגם לשאלה זו, בחר להשיב כי הוא שומר על זכות השתיקה (ת/15 עמ' 2 ש' 9-10, ת/16 עמ' 2 ש' 7-8).

68. לא רק שהנאשם לא העלה את האליבי שבאמתחתו בהזדמנות הראשונה, כפי שמצופה מאדם שיש לו, לשיטתו, ראיה "מוזכה", אלא שגם בהמשך, בדיונים בבית המשפט, בחר בקל שלא לפרט את הטענה, ורק אזהרת בית המשפט, החתום מטה, הביאה את ההגנה "לגלות" היכן היה הנאשם, לשיטתו, ביום האירוע.

כך, לאורך זמן רב, לא העלה הנאשם את טענת האליבי מטעמו (לא מסר איפה הוא היה, לשיטתו, בעת ביצוע העבירות), אלא הסתפק, במסגרת המענה לכתב האישום, בהצהרה הסתומה כי "יש לו טענת אליבי" אשר "נמסרה בשלב מוקדם", הא ותו לא.

רק בדיון שהתקיים ביום 30.12.2020 מוכן היה נאשם לטעון את הטענה שהיה במקום אחר (ואיפה הוא היה, לטענתו) ולא ביוזמתו, אלא רק בעקבות אזהרת בית המשפט, שאם לא יעשה כן – יהא מנוע מלהעלותה בהמשך; אז יצא האליבי מן השק, כאשר טענה ההגנה כי בקל היה בעבודה, ו- "מקום העבודה ברחוב לבנדה 32 שם עובד במחסן".

69. ראוי לציין, כי בקל טען כי הוא כן העלה את טענת האליבי מטעמו במסגרת הליך המעצר (מ"ת), אולם התביעה סירבה לבדוק אותה.

אין בידי לקבל את טענה זו; ראשית, מובן מאליי שהיה על הנאשם להעלות את הטענה שהוא היה "בעבודה" במועד הרלוונטי לכתב האישום במסגרת ההליך העיקרי, ולא במסגרת כל הליך אחר. מה טעם יש לטעון אליבי בפני שופט אחר, תורן מעצר עד תום ההליכים, אך לא בפני השופט ה"נכון", זה שתפקידו להכריע בדיון?

שנית, 13/נ, שעניינו "תגובה המבקשת" (התביעה) מיום 15.3.2020 שניתנה במסגרת הליך המעצר, שולל טענה זו. 13/נ העלה כי התביעה כתבה, בהליך המעצר, בין היתר, כך: "בדיון שנערך ביום 19.1.2020 העלה המבקש לראשונה טענת אליבי לכאורה לפיה נכח בעת האירוע בעבודתו ממנה יצא באותו היום רק בשעה 15:18".

התביעה התרשמה כי אין כל רבותא באליבי הכבוש, וכך כתבה: "... מבחינה מהותית לא ניתן לבדוק טענה זו לגופו של עניין שכן על פני הדברים המשיב יכול היה לצאת ממקום עבודתו ולשוב אליו להחתים את יציאתו...". התביעה הבהירה עוד, כי מעבר לכך, "המארג הראייתי בתיק הינו מספיק דיו להרשעת המשיב", וממילא, כתבה התביעה, סניגורו של הנאשם בהליך המעצר הצהיר כי הוא "שומר על כל טענותיו לרבות טענת האליבי לתיק העיקרי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

70. אשר על כן, הטענה לפיה טענת ה"אליבי" הועלתה בזמן ובפורום המתאים, ולא נבדקה – נדחית. רק לחלופין: גם אם אכן הועלתה טענת האליבי במקום אחר – אין בכך כדי להשפיע על המשפט עצמו, או על תוצאתו, בוודאי שלא בנסיבות המתוארות כאן. ובין כך ובין כך ובכל מקרה, אין מחלוקת כי טענת האליבי לא הועלתה על ידי בקל במשטרה (אני דוחה את טענתו של בקל, שנאמרה בלשון רפה, כי פירט האליבי באוזני שוטר, שלא לפרוטוקול, לשיטתו⁷).

71. אני קובע איפוא, כי טענת האליבי היא טענה כבושה. חודשים ארוכים בהם התנהל משפט לא רק שבקל בחר שלא להעלות אותה, אלא סירב, ממש (כך אמרה, במפורש, באת כוחו), לפרט היכן היה במועד תקיפתה של רעות. הנאשם נמנע מלטעון את טענתו בחקירותיו במשטרה, במסגרת המענה לכתב האישום, ואף בתחילת המשפט עצמו; רק אזהרת בית המשפט הביאה אותו "לחשוף" את הסוד, בדבר אותו אליבי.

72. אף ההסבר שניתן לכבישת הטענה אינו מובן, וממילא הוא בלתי מתקבל על הדעת; כך טען הנאשם בעניין זה בבית המשפט:

"עוד לפני שהלכתי למשטרה, שאלתי אותם, התקשרתי לעורך דין שאלתי אותו, התקשרתי לרונן לוי עורך הדין ושאלתי אותו מה יכול להיות אם המשטרה הגיעה אליי לעבודה ומחפשת אותי. הוא אמר לי תשמע אנחנו לא יכולים לדעת, הוא אמר לא יגידו גם לי, ביקשתי ממנו לברר, ממש נלחצתי. אז הוא אמר לי אתה לא יכול, אתה צריך ללכת לתחנה כדי לבדוק על מה מדובר. אז מה שסיפרתי, שהלכתי לתחנה ושאלו. התקשרתי לעורך דין בזמן החקירה והוא הגיע, עו"ד רונן לוי. שאלתי אותו מה פשר העניין, אמרו לי שאני מואשם בתקיפה ואיומים, כל הדבר הזה. אז הוא אמר לי תן לי לבדוק, הוא אמר לי תשמע לא ראיתי דבר כזה, העורך דין אמר לי, לא מעניין אותם הם אומרים שיש נגדך צו מעצר, אני אומר לך מראש שהם לא מאמינים למילה שלך, אני מציע לך, אני רואה את ההרגשה של השוטרים, אני רואה איך הם מתנהלים, אני מציע לך לשמור עכשיו על זכות השתיקה. נראה בהמשך במה מדובר. נכנסתי לחקירה ושמרתי על זכות השתיקה".

ובהמשך:

"ש. מדוע או בעצם תספר לבית המשפט האם החוקר ציין בפניך את תאריך האירוע ובנקודת הזמן שהחקירה הראשונה 5.1?
ת. לא, הוא אמר לי איפה היית ביום 23.10.
ש. באיזה שלב?

⁷ בת/21 שהוא מזכר של שוטר, מוזכר מקום העבודה, באופן כללי, אך בשום פנים לא כאליבי מפורש או ברור (גם השוטר בעדותו שלל קבלת אליבי כאמור, פרו' 11.4.21, עמ' 81, שו' 18-25).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

ת. של החקירה. הוא אמר לי איפה היית ביום 23.10. אמרתי לו תשמע, אני לא יודע על מה אתה מדבר, אני לא יודע מה היה לפני 3 חודשים, אני יודע שאני בד"כ הולך לעבודה, חוזר, יש לי גם לימודים, זה בערך מה שאני עושה. יש לי חברה. אני חוזר לראשון אחרי העבודה ונמצא עם החברה בראשון.

ש. שאלו אותך? אמרו לך תראה לנו שהיית במקום העבודה?

ת. לא, לא ביקשו ממני כלום.

ש. אז בעצם למה שתקת?

ת. אה, מה שעניין אותי גם שהוא שאל לפני זה, למה קרוב משפחה אמר שהוא לא בקשר איתך. אמרתי אני לא יודע, תשאל אותו".

73. בקל העיד כאמור, כי השיב לחוקר שהוא "לא יודע מה היה לפני שלושה חודשים", אולם עיון בחקירותיו במשטרה מעלה אחרת: הוא בחר לשמור על זכות השתיקה ביחס לשאלת מיקומו במועד נשוא ביצוע העבירה. גם טענתו לפיה בחר לשמור על זכות השתיקה בעצת עורך דינו היא בלתי סבירה – מעבר לכך שהיא לא גובתה בראיות (ההגנה הפנתה בסיכומיה לפרוטוקול מעצר הימים, אולם הוא לא הוגש), וממילא אין בה כדי לסייע, שהרי ראינו בציטוט לעיל מה דעתו - השלילית - של בית המשפט העליון על תירוצ "זכות השתיקה" בהקשר זה.

לנאשם היו הזדמנויות רבות, מאוד, להעלות את טענת האליבי במהלך ניהול המשפט – במענה לכתב האישום, או בחודשים הארוכים בהם התנהל המשפט לגופו וכבר נשמעו עדים (בלי שניתן אליבי), אולם, גם אז – הוא בחר למלא פיו מים בנושא זה.

74. כבישת האליבי יחד עם העדר הסבר מניח את הדעת לכך, מובילה למסקנה כי אין לתת משקל לטענת האליבי של בקל. ניתן היה להסתפק בכך על מנת לדחות את טענתו של הנאשם, ולקבוע שהיא לא מעוררת ספק באשמתו, אולם נראה להלן, אולי למעלה מן הצורך, שלא לחינם נכבשה הטענה, שכן היא ממילא מופרכת, כשלעצמה, או למצער – אין בה כדי לסייע לבקל.

75. הנה כך: בעדותו בבית המשפט טען הנאשם ביחס לטענת האליבי כי -

"זה לא אני. אני חף מפשע. אני לא יודע מה היה לה באותו יום, ניסיתי לחקור, ניסיתי לעשות מעבר לזה ולהגיע למי עשה את זה, אני זה בטוח לא אני. יש לי הוכחה לזה, הייתי בעבודה. ביקשתי לגבות את האליבי עוד בימים הראשונים שהייתי עצור, ביקשתי שיבדקו וכך אוכל להוכיח את חפותי. אם היו רואים את המצלמות בזמן הנכון היו רואים שחור על גבי לבן שזה לא אני".

ובהמשך:

"ש. מה האינדיקציה שאתה בעבודה?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

- ת. כשאתה מגיע אתה צריך להחתים שעון נוכחות עם טביעת אצבע. בכניסה וביציאה.
- ש. תתאר לנו איך נראה המקום פיזית, איפה אתה עובד?
- ת. במחסן נעליים ובגדי עבודה גם, בבניין בלבנדה שאתה עולה קומה שניה, נכנס בדלת יש שעון נוכחות אתה מחתים ונכנס למחסן.
- ש. כמה כניסות ויציאות?
- ת. אחת. יש מעלית שהיא לסחורה בלבד. כניסות אחד. ויציאה אחת.
- ש. איך הייתה מערכת היחסים שלך עם המשפחה? עשו לך הנחות?
- ת. ממש לא. בגלל הרקורד כביכול שצברתי, היה כזה סוג של, שאני אבוא לעבוד ברצינות, זה עסק רציני, אנשים שעובדים בעסק שנים, לא עושים תנאי הנחות לאף אחד. אפילו שאני קרוב ואני עובד מן המניין...
- ש. אתה יודע איפה מקום האירוע נכון?
- ת. כן.
- ש. בין רחוב עצמאות (מקום התקיפה – ש.ב.) לבין רחוב לבנדה 32 המקום שעבדת בו, מה המרחק? מבחינת ללכת ברגל.
- ת. ברגל? לא נראה לי שזה מרחק הליכה.
- ש. עשית את זה פעם בהליכה?
- ת. מעולם לא.
- ש. איך היית מגיע לעבודה?
- ת. עם רכב".

בחקירתו הנגדית בבית המשפט השיב בקל לשאלות התובע ביחס לטענת האליבי, בין היתר, כך:

- "ש. איפה היית ביום 23.10.19 בשעה 17:30?
- ת. בעבודה.
- ש. בטוח?
- ת. מאה אחוז.
- ש. יש לך דוח נוכחות שהיית בעבודה ביום הזה?
- ת. כן.
- ש. איפה?
- ת. יש לה את התלושים, אין לה את הדוח נוכחות (אומר הנאשם), אבל הגשנו את הכול במ"ת (הליך המעצר – ש.ב.)."

...

- ש. אתה זוכר מי היה הסמנכ"ל?
- ת. ברור, חנן בן שבת.
- ש. והמנכ"ל?
- ת. דוד בן שבת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

- ...
- ש. חנן תמיד נמצא בעבודה?
- ת. חנן רוב הזמן בעבודה כן. יש שעות שהוא קבוע בעבודה, שעות שמנסים לקדם את העבודה את כל ההזמנות באותו יום, כולם נמצאים.
- ש. תמיד חנן או דוד נמצאים בעבודה?
- ת. כן, אחד מהם בטוח.
- ש. הם תמיד יודעים מתי אתה נמצא בעבודה?
- ת. כן. תמיד.
- ש. יכול להיות שהם חושבים שאתה בעבודה ואתה לא בעבודה?
- ת. לא יכול להיות דבר כזה. גם אם הייתי יוצא לקנות משהו מהמכולת, הם היו רואים כי זה דרך המשרדים שלהם והם רואים אותך.
- ש. אבל אתה יוצא לקנות במכולת נכון?
- ת. לא יותר מדי.
- ש. אתה לפעמים יוצא מהמשרד?
- ת. כן.
- ש. תן לי דוגמא?
- ת. שלא הביאו אוכל מוכן מהבית, אז הייתי יורד לקנות אוכל.
- ש. אתה מביא סחורה?
- ת. יש לנו נהגים חוץ מאנשי מחסן.
- ש. כשאתה יוצא אתה מעביר טביעת אצבע?
- ת. כן.
- ש. גם למכולת?
- ת. לא".
76. לתמיכה באליבי הגישה ההגנה "דוח סיכום חודשי לעובד, אליהו בקל" (הדוח), ממנו עלה לכאורה שבקל "חתם נוכחות" בעבודתו ביום התקיפה בשעה 15:18; הנאשם טען, כאמור, כי היה כל היום בעבודה (קרי, לא רק בשעת ההחתמה), והזמין שלושה עדים מטעמו על מנת לתמוך בטענתו זו.
77. אשר לדוח הנוכחות: ראשית, קבילותו מוטלת בספק, נוכח העובדה שההגנה בחרה להגישו שלא באמצעות עורכו. התביעה התנגדה לכך (ובדין), אולם הוריתי, בשל שיקולים שונים (ראו החלטה מיום 28.7.2020) כי הנושא ילובן בסיכומים.
- ברם, לענייננו, גם אם נצא מנקודת הנחה לפיה הדוח קביל, הרי שממילא אין בו די כדי לעורר ולו ספק באשמתו של בקל, בנסיבות תיק זה, כמוסבר להלן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

78. התביעה טענה בסיכומיה, ואני מקבל טענה זו, כי גם אם בקל "החתים" את שעון הנוכחות בשעה 15:18, עדיין יכול היה לבצע את העבירה, על נקלה; כך טענה התביעה בעניין זה: "... ברור כי הנאשם היה יכול לצאת את המקום, ללכת לתקוף את המתלוננת ולשוב למקום בשעה 15:18 להחתים בכל דרך שהיא את שעון הנוכחות בין אם מדובר על העברת כרטיס נוכחות, מסירת טביעת אצבע, זיהוי רשתית עין או כל אפשרות מופרכת שהיתה מוצגת בראיות אלה או אחרות".

79. מקובלת עלי גישת התביעה.

אין חולק שהתקיפה ארעה בסביבות השעה 17:30 (ת/29), או אפילו לפני כן - 15:17 (לדברי רעות, ראו ציטוט עדותה בסעיף 22, לעיל); בקל היה, לפי טענתו, בשעה 15:18 בעבודה, ברחוב לבנדה בתל אביב, המרוחק כ-6.5 ק"מ ממקום האירוע.⁸

מסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים (ת/5) עלה כי רעות מסרה להם, בשטח, כי בקל מתנייד באמצעות אופנוע. ענין זה אף הוכח למעשה בעדותו של מר ראובן, אביה של רעות (ראו פרוטוקול יום 19.11.20, עמ' 18, שו' 10, שם עולים הדברים גם מדברי הסנגורית עצמה). מעניין לציין, כי בקל עצמו, כאשר נשאל כיצד הוא מגיע לעבודה, השיב – לטעמי תשובה מתחכמת - כי הוא עושה כן באמצעות "רכב". אירוע התקיפה ארך כדקה.

העובדה שבקל מתנייד על גבי אופנוע הוא מהותי, אך לא כזה שבלעדיו-אין הרשעה, שכן ברי לי כי גם ברכב "רגיל" (לא אופנוע) או במונית, ניתן לעבור 6.5 ק"מ בתוך כ-45 דקות, והרבה פחות מכך, על מנת להספיק לחזור למקום העבודה ו"לדפוק שעון".⁹

בנסיבות תיק זה, על ראיותיו השונות, המשכנעות והמכריעות להרשעה, מעבר לכל ספק סביר, אני קובע, כי גם אם נניח – רק לצורך הטיעון - שדוח הנוכחות הוא אותנטי, אין בכך ולא כלום בנסיבות כאן, ואין בו כדי לכרסם או לטעת ספק באשמו של בקל.

80. הנאשם אף טען כי הוא היה כל היום בעבודה, ולא רק בעת שעת חתימת שעון הנוכחות; לתמיכה בטענה זו הגיעו להעיד מטעמו העדים: אברהם בכר, דוד בן שבת, וחנן בן שבת. העדים סיפרו **לכאורה** כי בקל היה איתם, בעבודה, ביום 23.10.2019; אולם, גם בעדותם אין כדי להפיח חיים באלובי, או כדי לעורר ספק סביר באשמתו, כמוסבר להלן.

⁸ על פי גוגל מפות, לבדיקת בית המשפט; יצוין כי אין מחלוקת גיאוגרפית של ממש בין הצדדים, ראו סעיף 16 לסיכומי התביעה (לשיטתה – 7.5 ק"מ) וסעיף 94 לסיכומי ההגנה; אגב, גם אם נשקף על עובדה זו כעל מעין ידיעה שיפוטית, הרי שאין כל מניעה להידרש לכלי כגון מפות גוגל, וראו לענין זה את ד"נ 20/85 **בחרי נ' פדלון** (29.11.85), בסעיף 3 לפסק הדין.

⁹ למותר לציין, כי איני מקבל את טענת ההגנה לפיה נוכח העובדה שעדים סיפרו שהתוקף עזב את המקום "בריצה" – מתחייבת מדידת הזמנים ממקום התקיפה למקום העבודה ב"זמן הליכה", שהרי רק למשל, יכול שהאופנוע חנה במרחק קצר משם, או שבקל השתמש במונית וכו'.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

81. שוב, גם אם אניח (ואיני קובע כך) כי העדים לא הגיעו לבית המשפט על מנת שלא להעיד אמת, הרי שכל הקורא את עדותם אינו יכול שלא להתרשם - לכל הפחות - כי עדותם היה מגמתית, באופן מובהק, ושאיפתם לסייע לבקל הגיעה עד כדי הצהרות גורפות ובלתי סבירות.

כך, למשל, העד בכר, מנהל העבודה של הנאשם במחסן, סיפר שהעובדים שלו "לא יוצאים", פשוט כך; ובהמשך: "... אין סיכוי שמישהו יוצא מהמקום"; לשאלה האם במועד נשוא כתב האישום היה הנאשם בעבודה "בכל דקה נתונה" בהינתן האישום נגדו בתקיפת גרושתו בבת ים, השיב: "אני משיב במיליון אחוז. הוא צריך להיות סופרמן או בטמן בשביל לצאת ולהגיע לשם"; לשאלה האם יתכן שבקל יצא בשעה 12 למכולת באותו המועד השיב שהוא "לא זוכר", ולשאלה הבאה מאת התובע, שרק התחיל לשאול "האם יכול להיות..." – מיהר להשיב בכר, חדור מוטיבציה לסייע לבקל, ומבלי שבכלל המתין לסיום השאלה בתשובה הנחרצת – "לא".

ובהמשך, כך בכר: "... אין דבר כזה שמישהו יוצא ונעלם מהעבודה..."; לשאלת התובע האם יכול להיות שמישהו יצא למכולת וחזר אחרי שעה השיב: "לא. אין מצב. הוא לא יכול לצאת לשעה. לא יכול שעה. דיברתי על רבע שעה או 10 דקות"; לשאלת בית המשפט השיב בכר: "אין מצב שמישהו יצא ל- 40 דקות, אף פעם, אף מחסנאי יצא ל- 40 דקות".

הנה כי כן, לפי עדותו של בכר "אין סיכוי" שעובד יוצא (או יצא) ממקום העבודה, ומעולם (הוא) סיפר שהוא עובד במחסן כ-7-8 שנים) לא יצא מחסנאי ל- 40 דקות. יש באמרות "גורפות ומוגזמות אלה כדי להעמיד בספק את מהימנותו של בכר ביחס לשהייתו של הנאשם במחסן למשך כל היום.

אף אין צורך בכוחות-על, א-לה באטמן או סופרמן, כדי לעבור מרחק של 6.5 ק"מ מבית ים לרחוב לבנדה בתל אביב במשך כ- 45 דקות (ולפי עדותה של רעות, מדובר למעשה בכשעה, ולא 45 דקות). כל ברנש ממוצע בהחלט, בלי שמץ כוח-על, מסוגל למסע פשוט זה.

נראה איפוא, על פי עדותו של בכר זה, שבקל "עבד" במעין מתקן כליאה, שאין יוצא ואין בא, לעולם, זולת אולי – באורח נדיר – יציאה עד משך של רבע שעה, שהרי לאחר מכן בוודאי נשמעת במקום העבודה אזעקה, אזעקת אמת, עולה ויורדת, בכדי להתריע בפני הממונים על "ברירת" עובד ממקום מושבו...

82. גם העדים דוד בן שבת וחנן בן שבת, דודיו של בקל, מסרו עדות נחרצת, קיצונית ממש, ביחס לכך שאין יציאה, כמעט בכלל, ממחסן הנעליים ב"רינה תעשיות נעליים" שבניהולם.

כך, למשל, העיד דוד בן שבת, הבעלים של רינה תעשיות נעליים: "אני מתצפת על הדלת צריך הטבעת אצבע וכל אחד שיוצא – מטביע את האצבע. לא יתכן שמישהו יכנס וייצא בלי שאני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25521-01-20 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

אראה אותו"; בהמשך עדותו, לשאלה האם יכול להיות מצב שמישהו יצא מהעבודה בלי להחתים, והוא לא ידע על זה השיב: "לא מוכר לי מקרה כזה. טכנית הכל יכול לקרות. אני מגיע כל יום לעבודה בשעה 05:30 ואני גם סוגר את העסק כל יום". בהמשך, לשאלה האם הוא יכול לשלול שבתאריך נשוא כתב האישום יצא הנאשם לשעה ואז חזר השיב: "לדעתי זה בלתי אפשרי. כמה הוא צריך לנסוע? איפה היא גרה – בבת ים?".

איני מקבל את עדותו של ה"תצפיתן" דוד בן שבת, וזאת משני טעמים: ראשית, כאמור, עדותו היתה מגמתית, לא עוררה אמון. ושנית, ולא פחות חשוב מכך: בן שבת סיפר בעדותו, מיוזמתו, בתשובה לשאלה האם הוא נקרא לתת עדות במשטרה, כי הוא **שיקר לשוטר שבא לחפש את הנאשם אצלו**. לעניין זה יש משמעות מכרעת: אדם המוסר דבר שקר לשוטר ביחס לאחר חוצה קו פלילי משמעותי, ומלמד על העדר גבולות בנסיון להגן על אותו האחר, הלוא הוא בקל.

כך העיד דוד בן שבת: "... באותו יום באו בלשים, ואמרו שהם באים בשביל אליקו (בקל – ש.ב.). הוא עובד אצלכם? אמרתי להם ישר לא. אינסטיקט. משטרה שבאה לחפש אותו זה נשמע לא טוב. אמנם לא אמרתי אמת לשוטרים..." ; בהמשך, השיב לשאלת התובע בחקירה הנגדית מה הרגיש כשבאו שוטרים, כך: "כשאמרו אליקו, נבהלתי. אינסטינקטיבית רציתי להגן עליו"; בהמשך, לשאלה האם שהה אז הנאשם בעבודה השיב: "אני מניח שכן. זה במסגרת שעות העבודה ואני מניח שכן".

כל כך מגמתית היתה עדותו של בן שבת, שהוא הלך כברת דרך נוספת, ביחס לעדי ההגנה האחרים, וכאמור - הוא מסר, מיוזמתו, כי שיקר לשוטר שהגיע למקום העבודה לחפש שם את קרוב-משפחתו, בקל.

מה רבותא? מדוע "יתוודה" בן שבת על השקר שמסר לשוטר, כך סתם? התשובה ברורה וחד-משמעית מבחינתי: בן שבת ידע שיישאל על כך שהגיע שוטר למקום העבודה הנטען של בקל, ותשובתו דאז לשוטר לא עלתה בקנה אחד עם האליבי לפיו בקל כל הזמן היה נוכח בעבודה, לא יצא, לא נפקד, לא הלך לשום מקום. מטרתו של בן שבת היתה ברורה ושקופה: הוא הגיע להעיד כי כמו במועד התקיפה, כך גם עת באה המשטרה לחפש את בקל (זמן מה לאחריה) – בקל **תמיד** היה בעבודה.

מטעמים מובנים וברורים, איפוא, איני נותן כל משקל, לעדותו של דוד בן שבת.

83. העד חנן בן שבת, סמנכ"ל רינה תעשיות נעליים, העיד אף הוא על המשטר הקפדני במקום העבודה, ועל אי-יציאת עובדים משם; כך השיב, למשל, לשאלה מה קורה אם מחסנאי לא נמצא במקום כשעה: "זה לא קייטנה. בטח שאני רואה. התפקיד שלי זה לנהל הכל. השקעתי את כל המאמצים בעסק הזה. אני בודק את אבי ואת המחסנאיי"; ובהמשך: "זה לא קייטנה. אולי למכולת לכמה דקות (יוצאים לסידורים אישיים – ש.ב.). אבל יש לי משטר מאוד קפדני";

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לשאלה האם לא היה קטנוני עם הנאשם השיב: "... הייתי מאוד קטנוני איתו. משפחה בצד. חשוב לי יותר העסק"; עוד בחקירתו הנגדית העיד כך:

"ש. אתה יכול לשלול שאלי יצא ב-23.10 בשעה 17:00 בלי להעביר ט"א?
ת. אני יכול לשלול מהנסיון הקודם שלי שדבר כזה לא קרה לנו בעבר. אז דווקא ב-23.10 זה יקרה?
ש. דווקא ב-23 אנחנו וגרושתו אומרת שהוא תקף אותה. אתה יכול לשלול זאת?
ת. אני יכול לשלול זאת בהיבט אחר. אם היית קצת בודק עליו – יש פה בן אדם שהמסלול שלו להצלחה היה ברור: הוא למד, הוא אמור היה לסיים את הלימודים שלו, עבד עובד מצטיין, אז דווקא שאדם כזה עם כיוון כזה להצלחה יסכן את זה – הוא יותר מדי חכם בשביל זה.
ש. טכנית זה אפשרי?
ת. טכנית הכל אפשרי".

84. מעבר לעובדה שחנן בן שבת לא ידע לומר האם הנאשם אכן שהה במועד נשוא כתב האישום בעבודה, אלא מדובר במסקנה לאור ניסיון העבר, ניכר מעדותו שאף הוא רצה להטיב את מצבו המשפטי של הנאשם.

עיניכם הרואות, גם עדותו של חנן בן שבת, אף הוא קרוב משפחה של בקל, היתה מגמתית, כמעט בלתי סבירה, עד שאתה מתלבט בינך לבין עצמך אם אין מקום לערב את משרד העבודה והרווחה, בהיבט של שמירה על זכויות העובדים באותו מתקן כליאה, סליחה – מחסן נעליים. בהתאם, גם עדותו של חנן - לא הותירה רושם מהימן על בית המשפט.

85. כל האמור לעיל הוא כמעט מעבר לצורך, שכן אפילו שלישיית העדים שבאו לבית המשפט לסוכך על בקל – לא הרהיבו עוז לטעון, בחלוף חודשים ארוכים מהאירוע, כי ביום 23.10.19 היה בקל בעבודה, בזמן התקיפה.

למעשה, כל השלושה העידו – במגמתיות ובאופן מוקצן – כי **לא ייתכן שבקל לא היה בעבודה באותה העת**. אינני מקבל את עדותם, לא רק מפני שהיא הלכה למעשה עדות סברה גרידא, אלא גם משום שכמפורט וכמנומק לעיל – ממילא לא הותירה עדותם רושם חיובי על בית המשפט.

בתוך כך, אני מקבל את טענת התביעה בסיכומיה, לפיה "ברור כי כיום, שנתיים לאחר האירוע אין כל אפשרות סבירה להאמין כי כלל העדים יוכלו לשלול כי הנאשם דווקא באותו היום 23.10.2019 נמנע מלצאת מהמקום (מקום העבודה) ולחזור תוך זמן קצר אשר היה מאפשר לו לבצע את התקיפה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

86. אשר לטענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה: לא התרשמתי כי מדובר במחדלי חקירה היורדים לשורשו של עניין, ובוודאי שלא מחדלים אשר היה בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם; ביחס לטענה בדבר מצלמות האבטחה, ראו עדותו של השוטר סמי יהושפט, המדברת בעד עצמה:

"ש. אני אומרת לך שזו הסיבה שהלכת לדרכון הזהב. כי שם לא צריך צו כי זה בהסכמה. לפי דוחות הפעולה האירוע קרה ברשות הדואר, מול רשות הדואר ויש שם מצלמה וצריך צו והמצלמה נשארת ל 3 חודשים
ת. אין קשר למקרה. אם יהיה צורך להגיע לדואר אני אגיע לדואר. אם כן צריך צו או לא צריך צו אני אגיע לשם. היות והמצלמה של הדואר מצלמת את דלת הכניסה היא לא היתה רלוונטית למקרה.

ש. בדקת עם רשות הדואר לאן פונה המצלמה?

ת. אני מכיר את המצלמה הזו

ש. בדקת?

ת. לא.

ש. לגבי הסופר פארם?

ת. אין לה מצלמה חיצונית.

ש. על סמך מה אתה אומר שאין?

ת. כי אני מכיר את המצלמות של הסופר פארם. עשרות פעמים בדקתי שם ואין לה מצלמה חיצונית

ש. בתיק זה לא בדקת?

ת. נכון

ש. לא בדואר ולא בסופר פארם?

ת. לא".

כידוע, אין גבול לאפשרות איסוף הראיות בכל תיק ותיק. ספק בעיני, אם במקום בו מתלוננת טוענת כי גרושה תקף אותה, ויש עד ראיה אובייקטיבי לאירוע התקיפה (בוודאי כאשר יודעת המשטרה שאין המדובר בתקדים) – יש צורך בכלל בבדיקת מצלמות אבטחה.

87. אשר על כן, לאור כל המקובץ לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון – תקיפה חבלנית של בת זוג (אך לא בהכאתה של רעות במכות אגרופ, שכן עובדה זו לא הוכחה) ובאיומים כלפיה, וכאמור – מזכה אותו מעבירות איומים נגד אביה של רעות, כמפורט באישום השני, ממנו נסוגה התביעה, בהגיונותה.

שתי הערות בשולי הכרעת הדין

88. בשולי הדברים, אך לא מבחינת חשיבותם, מצאתי להוסיף שתי הערות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

89. ראשית, מצאתי למסור דין וחשבון לקורא, בשאלה – מדוע זה כתב אישום שהוגש נגד הנאשם (העצור) בחודש ינואר 2020, מסתיים רק עתה?

90. התשובה לשאלה דלעיל מצויה בהתנהלותו של הנאשם, ובה בלבד.

91. בחודש אוגוסט 2020, לאחר סיום דיוני המוקד, הועבר התיק אל מותב זה לשמיעת ראיות.

92. במהלך ניהול המשפט, החליף בקל את ייצוגו המשפטי לא פחות מחמש פעמים (כך לפי הצהרת נציגת הסנגוריה הציבורית בדיון מיום 19.5.2021), והתנהלותו הביאה לקושי רב בקידומו של המשפט תוך זמן סביר.

כך למשל, לאחר שבית המשפט החל בניהול ההוכחות, נקבע דיון ליום 13.5.2021 לצורך שמיעת עדים, סיכומים, וסיום התיק. אולם, למועד הדיון שנקבע התייצב עו"ד שי אורן, שייצג אז את הנאשם (החליף את עורכת דין גבריאלי) וביקש מבית המשפט שלא לקיים את הדיון, ולפטור אותו מייצוג הנאשם, נוכח טעמים שלא יכול היה לפרטם, לדבריו.

בית המשפט קיבל את בקשת הסניגור, וההוכחות לא נשמעו.

בהמשך, בדיון שהתקיים ביום 19.5.2021 ביקשה הסניגוריה הציבורית מבית המשפט לפטור אותה מייצוג הנאשם, בכלל, נוכח קשיים בייצוגו. רק לאור התחייבותו של הנאשם בדיון, לפיה אם ימונה לו סניגור נוסף – ינהג בו בדרך ארץ, הסכימה הסניגוריה, בסופו של דבר, להמשיך בייצוגו.

בית המשפט קבע איפוא מועדים להוכחות, וגם נקבע כי הסניגור החדש שימונה – יגיע מוכן להמשך ניהול המשפט. בהמשך, מונה עו"ד גיל פרידמן, מטעם הסניגוריה הציבורית, לייצוג הנאשם.

דא עקא, שטרם הדיון שהיה קבוע להמשך שמיעת ההוכחות (וסיום התיק), הגיש הנאשם בקשה "לבטל את מועד ההוכחות הקבוע..." , בעצמו (ולא באמצעות בא כוחו), והסביר כי הוא נמצא בכלא בדרום, והדיון נקבע ליום ראשון (ומשום כך יהיה עליו להיות ב"מעברים"). לפנים משורת הדין, וגם לנוכח טענות חוזרות ונשנות של בקל על "אלימות משפטית" המופנית כלפיו, קיבלתי את בקשתו החריגה, והוריתי על דחייה קצרה של מועד ההוכחות. נקבע כי במועד הנדחה תסתיים שמיעת התיק, לרבות סיכומים בעל פה.

דא עקא, שבדיון שהתקיים ביום 8.6.2021 התייצב עורך דינו החדש של הנאשם, עו"ד פרידמן, וביקש להורות על דחיית הדיון לאור, בין היתר, "בעיה במפגש עם הנאשם". בית המשפט, מתוך אמון בדברי הסניגור, קיבל את בקשתו, והורה על דחייה קצרה נוספת של הדיון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

ואולם, ביום 14.6.2021 הגישה ההגנה בקשה נוספת לדחיית מועד ההוכחות, מטעמים שונים, בין היתר פגישה קצרה מידי עם הנאשם, וגם ענין אישי של ב"כ הנאשם; ההגנה ביקשה לדחות את הדיון, או לחלופין להורות כי רק עד התביעה האחרון שנוטר ייחקר, ולא תישמע פרשת ההגנה והסיכומים.

בית המשפט קיבל את בקשת ההגנה, והורה כי רק העד (שהוזמן לבית המשפט פעם שלישית או רביעית, למיטב הזכרון) יעיד במועד הדיון שנקבע. עם זאת, בפתח ישיבת ההוכחות, הודיע הסניגור כי **הנאשם הנחה אותו שלא לחקור את העד**; בין היתר אמר הנאשם: "לא נראה לי יתכן שעו"ד נכנס תוך שבוע לתיק הזה יחקור עד כזה חשוב במיוחד לאור זה שלא פגשתי אותו כמעט בכלל חוץ ממהו כמו 20 דקות שדיברתי איתו...".

בית המשפט הורה על דחיית בקשת ההגנה, בין היתר נוכח סד הזמנים, וקבע כי העד – יעיד (העד העיד בחקירה ראשית, וההגנה סירבה לחקרו בחקירה נגדית).

טרם הדיון הבא, בו אמור היה להסתיים המשפט, הגישה ההגנה "הודעה לבית המשפט" במסגרתה ביקש הסניגור הציבורי עו"ד גיל פרידמן, על דעת הסניגור הציבורי המחוזי, להתפטר מייצוגו בתיק, ולהעבירו לסנגורית ציבורית אחרת, עו"ד גבראל.

בית המשפט קבע כי על הסניגורית החדשה להצהיר שבתאריך הדיון שנקבע – אכן יסתיים המשפט. ואולם, ההגנה הגישה "הודעה בעניין החלפת ייצוג ובקשה לקביעת מועד תזכורת וביטול מועד הוכחות"; בית המשפט דחה את הבקשה, וקבע כי ישיבת ההוכחות תתקיים במועד.

ואולם, גם מועד הוכחות זה נדחה בסופו של יום, נוכח בקשת הנאשם לאפשר את חילופי הייצוג, ומתן שהות לסניגורית להיערך.

הפירוט לעיל מדגים, על קצה המזלג, את הקושי שבניהול המשפט ובהבאתו להכרעת דין, מפאת התנהלותו של הנאשם.

93. והערה שניה, לא פחות חשובה. ההגנה יצאה חוצץ בסיכומיה, על כך שהמתלוננת בתיק, קרבן העבירה, רעות, **סירבה ללכת למעון לנשים מוכות**. ההגנה ביקשה להסיק מכך על מהימנותה של רעות, לשלילה כמובן.

הטענה האמורה – מוטב היתה לולא נטענה, מלכתחילה. אני סבור שנחוצה מידה רבה של עזות מצח כדי להפנות אצבע מאשימה כלפי אשה מוכה, ולהטיח בה כיצד היא מהינה שלא ללכת למקלט לנשים נפגעות אלימות, ואזי להוסיף חטא על פשע, ולבקש את בית המשפט להסיק מכך מסקנות לחובתה של אותה אשה, כאילו בכך יש להוכיח כי מדובר בשקרנית מועדת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20-01-25521 מדינת ישראל נ' בקל(עציר)

לגבי דידי, בשנת 2021, כשם שאין שואלים עוד נשים במשפט אונס מדוע לבשו חצאית-מיני עובר לאונס, מן הראוי להוציא מן הלקסיקון ומרשימת שאלות הסנגוריה שאלות ממין זה. הגם שהדברים נראים ברורים ומובנים מאליהם (לפחות כך סברתי עד למקרא סיכומי ההגנה), אזי אסביר, בכל זאת: אוי לנו, כחברה, אם ככלל, מאן דהוא יסבור או יסיק כי מוטל צל של ספק מעל תלונתה של אשה – אם תסרב ללכת למקלט לנשים נפגעות אלימות.

סוף דבר איפוא, הנאשם מורשע בהתאם לאמור בסעיף 87 לעיל.

ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"א, 29 אוגוסט 2021, במעמד הצדדים.

שמאי בקר, שופט